

2

ኅጢአት የሚለው ቃል በሮሜ መጽሐፍ

የእግዚአብሔርን ጽድቅና ሰዎችን ለማዳን የተጠቀመበትን መንገድ አይተናል። እግዚአብሔር ከምንድን ነው ያዳኝን? የሚለውን ሐሳብ ደግሞ ቀጥለን እናያለን። የድነትን ገንቢ ጎን አይተናል። አሁን ደግሞ አፍራሽ ጎኑን እናያለን። በአንድ በኩል የእግዚአብሔር ጽድቅ ሲኖር በሌላ በኩል ደግሞ ኅጢአት አለ።

በዐዲስ ኪዳን መጽሐፍት ኅጢአት ከሁለት የተለያዩ ጎኖች ይታያል። በብዙ ቁጥር እና በነጠላ ቁጥር ተለያይቶ ተቀምጧል። ልዩነታቸው የሚመሠረተው በእውነትና በተግባር ላይ ነው። የሐንሰና ጳውሎስ ኅጢአት የሚለውን ቃል በብዛት የተጠቀሙ ጸሐፍት ናቸው። የሐንሰ አንዳንድ ጊዜ በብዙ ቁጥር ቢጠቀምም፤ አብዛኛውን ጊዜ በነጠላ ቁጥር ነው የሚጠቀመው፤ ጳውሎስ ግን በሁለቱም (በብዙም በነጠላም) ቁጥር ይጠቀማል። ጳውሎስ ኅጢአትን በብዙ ቁጥር ሲጠቀም ሊያሳየን የሚፈልገው የሠራነውን ኅጢአት ነው። ሊቆጠሩ ይችላሉ፤ ያ ማለት የግብር ኅጢአት ነው ማለት ነው።

ነገር ግን እያንዳንዱን የሕይወት ክፍላችንን የሚመለከት ኅጢአት የሚባል በነጠላ የተገለጸ አለ፤ ይህ የኛን ሕይወት የሚያሳይ ነው። ብዙ ሰለሆነው የግብር ኅጢአት የሚያወራ አይደለም። በውስጣችን የኅጢአት ምንጭ አለ ማለት ነው። ጳውሎስ ሁለቱን እንዴት እንደሊያቸው እንመልከት። የመጀመሪያው ከኅጢአት ሥራ ጋር ይገናኛል። ሁለተኛው ደግሞ ኅጢአተኛውን ይመለከታል። ኅጢአተኛ ማን ነው ብላችሁ አንድን ህፃን ብትጠይቁት ኅጢአትን የሚሠራ ሁሉ ኅጢአተኛ ነው ይላችኋል። መጽሐፍ ቅዱስን ያነበቡ ሰዎች መልስ ግን ከዚህ በጣም የተለየ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ ኅጢአትን

የሚሠሩ ኅጢአተኛ ይሆናሉ አይለንም። ይልቁኑም ኅጢአተኞች ሰለሆንን አንድን ኅጢአት ባንዱ ላይ እንሠራለን። አኔ ቻይናዊ ነኝ፤ ሰለዚህ ቻይንኛ እናገራለሁ። ነገር ግን ቻይንኛ የሚናገሩ ሁሉ ቻይናዎች ናቸው ማለት አይቻልም። ሰለዚህ ጳውሎስ ኅጢአት የሚለውን ቃል የሚጠቀመው በጥንቃቄ ነው። ኅጢአት የሚለውን በብዙ ቁጥር ሲጠቀመው ግብራችንን ያሳያል። ብዙ ኅጢአቶችን እሠራለሁ ምክንያቱም እኔ ኅጢአት (ነጠላ) ነኝ። ኅጢአተኝነቴ እና ኅጢአት አለመሆኔ የሚወሰነው በውስጤ ባለው የኅጢአት ምንጭ ነው። የኅጢአት ሥር በውስጤ ሰላላ በሰሩ የኅጢአት ፍሬ አፈራለሁ።

የሮሜ መጽሐፍ ኅጢአትን በአንድ በኩል፤ ጽድቅን በሌላ በኩል ያስቀምጥልናል። የመጀመሪያዎቹ ሰምንት ምዕራፎች በተፈጥሮአቸው ጠንካራ አለተምህሮ ይዘዋል፤ አናም በሁለት ይከፈላሉ። ከ5÷12 በፊት እና ከ5÷12 በኋላ። የመጀመሪያው ክፍል ስለ ኅጢአት ይቅርታ ያወራል። (የኅጢአት ይቅርታን ስለማግኘት፤ 4÷3, 22) ሁለተኛው ክፍል ደግሞ ጽድቅ ስለማድረግ ያወራል (5÷19)፤ የመጀመሪያው ምህረት ነው። ይህም ብዙ ኅጢአቶችን ስለሠራን ነው። የሁለተኛው ደግሞ እርነት ነው። ከ5÷12 በፊት ኅጢአተኛ የሚለውን ቃል አናገኝም። ምክንያቱም የምናነበው ስለተፈፀመ በደሎች ነው። ከ5÷12 በኋላ የተዘረዘሩ ኅጢአቶች አናገኝም፤ ያለው ኅጢአተኛውን ራሱን አንድናየው ሆኖ ነው።

አንድ የወንጌል አገልጋይ ሮሜ 3÷23ን ሲጠቅስ "ሁሉም ኅጢአትን ሰርተዋል" ቢል ሁሉም ኅጢአተኞች ናቸው ማለት ነው? ኅጢአተኛ የሚለው ቃል ኅጢአተኛውን እንደማይደርስ ልብ በል። ይልቁኑም ኅጢአትን ሰርተዋል የሚለው የሚናገረው ስለ ኅጢአተኛው ነው። በትክክል ሰንመለከተው ኅጢአተኛው ኅጢአተኛ እንደሆነ አያስተውልም። በርግጥም እውነተኛ ማንነቱን ማወቅ አይችልም። ደህ ይሰርቅ ዘንድ የተገባ ነው?

አንደዚህ ዐይነቱን ነገር ምን ትሉታላችሁ? በዚህ ክፍል ውስጥ ጳውሎስ ስለ ተፈጸመ ኅጢአቶች ብቻ ነው የሚያወራው። በፍጹም ስለ ኅጢአተኛው አያወራም። ኅጢአትን ለርተዋል የሚለው ቃል የድርጊት ኅጢአቶችን የሚያሳይ ነው። በዚህ መሠረት ግለሰቡ የሚያውቀው የተፈጸመ ኅጢአቶችን ነው። እርሱ ኅጢአተኛ እንደሆነ ምንም እውቀት የለውም። ይህ እውነት የሚኖረው በመቶዎች የሚቆጠሩ ጊዜያት ከወደቀ በኋላ ነው። ከዚያ በኋላ ግን ኅጢአተኛ እንደሆነ ይገነዘባል።

ብዙዎች ኅጢአተኛ እንደሆኑ ያምናሉ። ይህ በእውነት ነገርን ማቅለል ነው። በዚያን ጊዜ የሚኖሩት ኅጢአትን እንዳደረጉ ነው። ኅጢአት መሆኖቸው አይታያቸውም። ከኅጢአት እንደመወለዳችን ጳውሎስ ሁላችንም ኅጢአትን ሠርተናል ሲል መናገር የፈለገው ኅጢአትን በብዙ ቁጥር ነው። ስለዚህ ገና ኅጢአትን በነጠላ ቁጥር አላየነውም ማለት ነው። በእውነት በዳንበት ጊዜ ከኅጢአት እንደተወለድን አይተነው ይሆን? መዝሙረኛው አንድ ቀን “በፍር ቁጥር የሌለው ክፉት ከሰኛልና የኅጢአቱ ብዛት ስለያዘኝ ማየት ተሰኛኛል” (መዝ 40÷12) በማለት ተናገረ። ሰዎች የሚመለከቱት የሚሰሩትን ኅጢአት ብቻ ነው። ስለዚህም እግዚአብሔር ኅጢአትን በመማር ጀመረ (ብዙ ቁጥር ያለውን ኅጢአት) ስለዚህም የልጁ የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ከኅጢአታችን ሁሉ አነሣ። በሮሜ መጽሐፍ ከ1-8 ባለውም የመጀመሪያ ክፍል በእግዚአብሔር ምህረት የኅጢአት ይቅርታ ማግኘታችን ላይ ያተኩራል። ሌላ ምንም ነገር አይናገርም። ሁለተኛው ክፍል ስለ ልጁ ደም አያወራም። በዚህ ክፍል ምህረት በዚያኛው ደግሞ አርነት። እግዚአብሔር የገለጠውን ሰው አይሸፍነው።

አንድ ቀን በሻንጋይ አንድ ሚሽነሪ “እግዚአብሔር ኅጢአቱን ይቅር አለኝ (ነጠላ)” በማለት መሰከረ። እኔ “እመጽሐፍ ቅዱሳዊ ነገር እየተናገርክ ነው፤ እግዚአብሔር ኅጢአትን ይቅር

አይልም” አልኩት። “ምን ልዩነት አለው?” ጠየቀኝ። “ብዙ ነው” መለስኩለት፤ “በመጀመሪያ እግዚአብሔር በነጠላ ቁጥር ኅጢአትን ይቅር ማለት አይችልም፤ ምህረት ግን ያስፈልገኛል። እግዚአብሔር ባበጋጀልን ጽድቅ በኩል ብቻ ምህረትን አገኛለሁ። በእኔ ውስጥ ያለው ኅጢአት ግን ኃይል ነው። ምንም ያክል ኅጢአት ይቅር ቢባል በኔ ያለ ኅጢአት እንዳለ ይኖራል። እግዚአብሔር ይህንን ኅጢአት ከክርስቶስ ጋር በመስተል ነፃ አውጥቶኛል። ይህ ጣትን በመቁረጥ አይሆንም፤ መቆረጥ ያለበት አንገቱ ነው። በውስጣችን የኅጢአት ኃይል አለ፤ ነገር ግን ከ5÷12 በኋላ ያለው ክፍል የሚያሳየን አሮጌው ሰው እንደተለቀለ ነው፤ መንገዱ በግልፅ ተሰምሯል። ሁለት ነገሮች ይረብሹኛል፤ የመጀመሪያው የኅጢአት ልምምድ ነው፤ ሌላው በውስጤ ያለው የኅጢአት ስር ነው። ለመጀመሪያው በደሙ የተደረገ ምህረት አለን፤ ለሁለተኛው በመስተሉ በኩል አርነት መውጣትን አግኝቻለሁ። ሞቻለሁ ስለዚህ የሞተ ሰው ከኅጢአት ሕግ አርነት ወጥቷል። ስለዚህም በኅጢአት (ነጠላ) እና በኅጢአት (ብዙ) መካከል ያለውን ልዩነት ልብ ልንል ይገባል።

አሁን ደግሞ ዮሐንስ ኅጢአት ሲል ሌላ ትርጉም ይሰጠናል። ይህም ጳውሎስ ያልተጠቀመበት ነው። እንዲሁም መጽሐፍ ቅዱስን የምናጠና ሁሉ ልብ ልንለው ይገባል። ብዙ ጊዜ ዮሐንስም፤ ጳውሎስ በተጠቀመበት መልኩ ኅጢአትን በብዙ ቁጥርና በነጠላ ቁጥር ይጠቀመዋል። ነገር ግን 1 ዮሐ1÷7 ላይ ኅጢአት ነጠላ ቁጥር ነው። በዚህ ክፍል ጳውሎስ ቢሆን ብዙ ቁጥር ይጠቀም እንደነበር እርግጠኛ እንሆናለን። በመቀጠል በቁጥር 8 ላይ ያለው ኅጢአት ነጠላ ነው፤ ነገር ግን ቁጥር 9 ላይ ኅጢአት በብዙ ቁጥር ሁለት ጊዜ ተገልጧል። ይህ ደግሞ እንደ ጳውሎስ ነው። ነገር ግን ሁለቱም የሚጠቁሙት የግብር ኅጢአትን ነው። በርግጥ ቁጥር 8 ላይ የተጠቀመው ከጳውሎስ ጋር በተመሳሳይ መንገድ ነው። ይህ የኅጢአትን መኖር

ያሳየናል። የሱህንን ይህንን የጻፈው ኅጢአት እንደሆነ ለሚሉት አይደለም ነገር ግን ኅጢአት የለብንም ለሚሉቱ ነው። ነገር ግን "ኅጢአት የለብንም" ለሱህንን ውሸት ነው።

የአጠቃቀም ልዩነት ያለበት ቦታ ቁጥር 7 ብቻ ነው። "የልጁ የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ከኅጢአት ሁሉ ያነፃል" ብሎ ሲናገር የሚያወራው ስለ መርህ ነው። የኅጢአት ሥር በደሙ አይነፃም፤ መጥምቁ የሱህንን በሱህንን ወንጌል 1፡29 ላይ ተመሳሳይ አጠቃቀም አለው። በማግስቱ፤ ኢየሱስ ወደ እርሱ ሲመጣ አይቶ እንዲህ አለ፡ "እነሆ! የዓለምን ኅጢአት የሚያስወግድ የእግዚአብሔር በግ።" ካለን መረጃ በመነሳት የኢየሱስ ደም የግብር ኅጢአታችንን ያነጻል። ስለዚህ የሆነ ሌላ ሊናገረው የፈለገው ተጨማሪ ሐሳብ አለ ማለት ነው። አዎ ያም ከኅጢአት ስለሚነሳ ችግር ነው።

ኢየሱስ የኅጢአትን ችግር ሊፈታ መጥቷል። እንደ እግዚአብሔር በነነት ኅጢአታችንን በመስቀል ላይ ተሸከመ። በዚህም ምክንያት የኅጢአትን ችግር ለመጨረሻ ጊዜ ፈታው። በእግዚአብሔር ብርሃን እንደሆነ በብርሃን የምንመላለስ ከሆነ እርስ በርሳችን ህብረት አለን፤ ምክንያቱም የኢየሱስ ደም ከኅጢአታችን ያነጻናል።

ብርሃን ምንድን ነው? በመጽሐፍ ቅዱሳችን ላይ ሁለት ዐይነት ብርሃን እናገኛለን። የመጀመሪያው ቅድስና ነው። ሁለተኛው ወንጌል ነው። በዚህ ክፍል ያለው ብርሃን የሚያወራው ቅድስናን ነው? በአንድ በኩል ብርሃን የጨለማ ተቃራኒ ነው። በሌላ በኩል ደግሞ የመደበቅ ተቃራኒ ነው። ብርሃን የሚቃረነው ከጨለማ ጋር ነው ወይስ ከሚሰወር ጋር? ይህ ክፍል ስለ ቅድስና ነው የሚያወራው የምንል ከሆነ የሚከተለውን በአትኩሮት እናንብብ! "እርሱ ቅዱስ እንደሆነ በቅድስና ብንመላለስ እርስ በርሳችን ህብረት አለን" ይላል ነገር ግን ቀጥሎ የሚመጣው ቃል ("የልጁ የኢየሱስ ደም ከኅጢአት ያነፃል") ከዐውዱ የወጣ

ይመስላል። ስለዚህ ብርሃኑ የወንጌልን መገለጥም ያወራል እንላለን።

በወንጌል ብርሃን ብንመላለስ የእግዚአብሔር ልጅ እንዴት ሰው እንደሆነ እና ለሰው እንዴት እንደምት እናውቃለን። እግዚአብሔር ከዚህ በኋላ ከክፋት የተነሳ አይሰወርም። በብሉይ ኪዳን ዘመን የምናውቀው ነገር ቢኖር እግዚአብሔር እንደተሰወረ ነው። ዛሬ ግን እግዚአብሔር ራሱን ገልጧል። የብርሃንን አምላክ ካወቅን የልጁ የኢየሱስ ደም ከኅጢአት ሁሉ ያነፃል። ስለዚህ የሱህንን የተጠቀመው ኅጢአት (ነጠላ) ግልፅ የሆነ ይመስለኛል። ስለዚህም አሁን የኅጢአት ባህርይም ይሁን ኅጢአት ለዘላለም እንደተረቱ እናያለን።

ዳንኤል ስቲል በ19ኛው ምዕተ ዓመት ከተነሱ ሜቶዲስቶች መካከል በጣም ጥሩው ነው። የጄ.ኤን.ደርቢ ጥሩ ጓደኛው ነበር። በሁለተኛው የወንጌል መገለጥ ላይ ጥርጣሬ አለው። አንድ ቀን ደርቢ በወንጌል ብርሃን የምንሄድ ከሆነ የልጁ የኢየሱስ ደም ከኅጢአት ያነፃል ብሎ አስተያየት ሰጠ። ስለዚህም ዛሬ እግዚአብሔር በብርሃን ሰላላ ወንጌልን ከሰማን በብርሃን እንመላለሳለን በማለት አወጀ። ስቲል፤ የደርቢን "ወንጌል ሁሉ ነገር ነው" የሚለው ሐሳብ አልተዋጠለትም፤ ስለዚህም ጥያቄ አነሳ። "ደርቢ ሰው ወደዚህ ብርሃን ባይመጣ?" በማለት ጠየቀ። "እግዚአብሔር ብርሃን ሰለሆነ ጀርባው ላይ ያበራል" በማለት መለሰለት። ጥያቄው ሰውዬው ወደ ጌታ ከመምጣቱ በፊት ምን ያህል ንፁህ ነበር የሚለው አይደለም። እግዚአብሔር የፍቅር አምላክ ነው። በብርሃኑ ከተመላለስኩ ኅጢአቱን ያነፃኛል። ለብርሃኑ ጀርባዬን ከሰጠሁ የእርሱ ብርሃን አይቋረጥም። ይህ የምናመልጥበት ወንጌል ነው። እግዚአብሔር የኅጢአትን ችግር እንዴት እንደፈታው አያችሁ! በእኔ ውስጥ ኅጢአት የሚባል ነገር አለ፤ ከእኔ ውስጥ ደግሞ የኅጢአት ግብር ይወጣል።

ዳውሎስ በመልዕክቱ በብዙ ቁጥርና በነጠላ ቁጥር የተገለጸውን ኅጢአት ግልጽ ያደርገዋል። በ2 ቆሮ5÷21 “እኛ የእግዚአብሔር ጽድቅ ሆነን እንቆጠር ዘንድ ኅጢአት ያላወቀውን አንድ ልጁን ስለ እኛ ኅጢአት አደረገው” ይላል። እዚህ ጋ ኅጢአት የሚለው አጠቃቀም ከዮሐንስ ጋር ይሰማማል። “ኅጢአት ያላወቀው” የሚለው በግብሩ ውስጥ ኅጢአት እንደሌለ የሚያሳይ ነው። ነገር ግን ኢየሱስ ራሱ አንድ ወቅት ላይ ኅጢአት ሆኗል። ኢየሱስ ስለ እኛ ኅጢአት አላደረገም፤ ራሱ ኅጢአት ሆኖ ኅጢአታችንን በመስቀል ገደለው። በዚያ ቀን የኅጢአትን ጥያቄ ሁሉ በእኛ ቦታ በመሆን መሰሰው። እግዚአብሔር ኢየሱስን ሰዋው፤ በኅጢአት ምክንያት የተፈጠረው ችግር ይፈታል።

ወደ ሮሜ መጽሐፍ እንመለስ። ሰው በክርስቶስ ኢየሱስ ለመጀመሪያ ጊዜ ሲያምን የሚገባው ነገር በጣም የቆሸሸ እንደሆነ ነው። ስለዚህ ነገር ብዙ ያወራል። በእግዚአብሔር ፊት አቀርቅሮ ይኖራል እና ከ5÷12 በፊት ባለው ክፍል መሠረት ትኩረት የተሰጠው በግብር ኅጢአት ላይ ነው። ከኅጢአት ላይ ኅጢአት ... እንዴት እንደታጠበ። ምናልባት በዚያን ጊዜ ሰውየው ከኅጢአት እንደተወሰደ አይገባውም።

ኅጢአት በእኔ ሰላሳ መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ኅጢአተኛው በግልጽ ያወራል። ስለዚህም ቶሎ እናደሳለሁ። በውስጤ ያለው የኅጢአት ስር ኅጢአትን እንድሰራ ያደርገኛል። ስለዚህ ያን ጊዜ ኅጢአተኛ መሆኔን አምናለሁ። አንድ ቀን ጥሩ ልሆን እንደማልችል ከመገንዘብ በፊት ሮሜ 7 ላይ ያለውን ልምምድ ብዙ ጊዜ እሰማመደዋለሁ። በመስተዋት ላይ ፊቴ ላይ ጭቃ አያሰሁ። ስለዚህም ስለ መስተዋቱ እግዚአብሔርን አመሰግናለሁ። ኅጢአት በመሥራቴ እጸጸታለሁ። ኢየሱስ እንዲያነፃኝ አጠይቀዋለሁ። ምክንያቱም የማየው በጭቃ የተሰወሰ ፊቴን ብቻ ነው። የሚያሳዝነው ከጭቃ መሠራቴን አሰማወቁ ነው። ምናልባት ከ፲፱ በላይ ኅጢአት ቆጥራ በደመ-

ነፅቻለሁ። ነገር ግን ከጭቃ የተሠራሁ ነኝ። በታጠብኩኝ ቁጥር ጭቃ እየሆንኩ እመጣለሁ። ከኅጢአት መወለዳችሁን አታውቁም? ስለዚህ እግዚአብሔር መጨረሱ ያለበት ከእናንተ ጋር ነው። እግዚአብሔርን ልትጠይቁት የሚገባው የኅጢአት ይቅርታን ብቻ አይደለም፤ ከራሳችሁ አርነት መውጣት አለባችሁ።

በአንድ በኩል የግብር ኅጢአት፤ ዕብራውያን 10 ከኅጢአት ወቀሳ ሀሲናችን መንጸቱን ያሳየናል። በሌላ በኩል ከኅጢአት አርነት የምንወጣበት መስቀል ያሰፈልገናል። ስለዚህም አማኝ ድነትና አርነት ያሰፈልገዋል። ኅጢአትን የለራ የኅጢአት ይቅርታ ያሰፈልገዋል። ያው ሰው ኅጢአት በውስጡ ስላለ አርነት መውጣት አለበት።

ሮሜ 7÷7 እናም “እንግዲህ ምን እንላለን? ሕግ በራሱ ኅጢአት ነው? በፍጹም አይደለም፤ ነገር ግን በሕግ በኩል ባይሆን ኖሮ፤ ኅጢአት ምን እንደሆነ ባላወቅሁም ነበር፤ ሕጉ “አትመኝ” ባይል ኖሮ፤ ምኞት ምን እንደ ሆነ በርግጥ አላወቅም ነበር። ኅጢአት ግን ትፅዛዜ ባስገኘው ዕድል ተጠቅሞ በእኔ ውስጥ ማንኛውንም ዐይነት አጉል ምኞት አሰነግ፤ ኅጢአት ያለ ሕግ ምወት ነውና” (7-8) የሚለው እንዴት ግልፅ ነው። ከዚያ ውድቀት በኋላ ብዙ ኅጢአቶችን ሠርቼ ራሴን ማየት እጀምራለሁ። አሁን ጉዳዩ አንድ ወይም ብዙ ኅጢአት ማድረጌ አይደለም፤ ትልቁ ችግር ያለው ራሴን አለመጨረሱ ላይ ነው። ምንም እንኳን ጥቂት ጥሩ ነገሮችም ብሠራ ከኅጢአት የተወለድኩ ኅጢአት ነኝ።

ይህንን እንዳለ አስቀምጦን ለመጀመሪያ ጊዜ ኅጢአት ሰንሠራ የተወሰነ የተሳሳቱና በጣት የሚቆጠሩ ልምምዶች ያሉን ይመስለን ነበር። በመጨረሻ ግን ሁሉ ነገራችን ከኅጢአት እንደተሰራ ይገባናል። እኔ መሰሉ በመሰሉ የማልጠቅም ነኝ። ከሮሜ 7÷7-8 ቀጥሎ የሚመጣው ምንድን ነው? “የማደርገውን አላወቅም፤ ለማድረግ የምፈልገውን አላደርግም፤ ... በእኔ፤

ማለትም 'ነጠላተኛ በሆነው ተፈጥሮ ውስጥ ምንም በጎ ነገር እንደማይኖር በውቃሰሁ፡ በጎ የሆነውን የማድረግ ምኞት አለኝ፤ ነገር ግን ልፈጽመው አልችልም' (ሮሜ 7÷15፤ 7÷18)።

ሰለዚህ የ'ነጠላት ጉዳይ ውጫዊ አይደለም፤ ነገር ግን የውስጥ ችግር ነው። መጀመሪያ አካባቢ ድርጊቱ የተሳሳተ ቢሆን እንኳ ልቤ ጥሩ ነው እል ነበር። ጌታን በደንብ እያወቅሁ ስመጣ ግን ምንም እንኳ የምሰራው መልካም ቢሆን ልቤ ግን መጥፎ ነው እላለሁ። ከብዙ ወደ ነጠላው እንሄዳለን። አማኝ በመጀመሪያ 'ነጠላትን ዐይነት በዐይነት ይፈታል። ይህ ካልሆነ 'ነጠላትን በነጠላ ማየት አይችልም። እግዚአብሔር ሁል ጊዜ ዐይኖቻችንን ይክፈትልን። እንዲሁም እነዚህን ትንሽ ቃላት ይበርክ!!!

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- ጳውሎስ 'ነጠላትን በብዙ ቁጥር እና በነጠላ ሲጠቀም አጠቃቀሙ የተለየ ነው።
- 'ነጠላት በነጠላ ቁጥር የ'ነጠላት ስር በውስጣችን እንዳለ ሲያሳይ 'ነጠላት በብዙ ቁጥር የሠራኖቹን 'ነጠላቶች ያሳያል።
- 'ነጠላት ለሌሎች 'ነጠላትን አስራለሁ።
- ሰው ድርጊቶቹ ላይ ካተኮረ ማንነቱን ይረሳል።
- ብዙዎች የ'ነጠላት ስር በውስጣቸው እንዳለ የሚያውቁት ደጋግመው ከወደቁ በኋላ ነው።
- እግዚአብሔር የ'ነጠላት ይቅርታ ብቻ ሳይሆን የሰጠን ከ'ነጠላትም አርነት አውጥቶናል።
- ደሙ የ'ነጠላት ይቅርታን ሲያመጣ መስቀል ደግሞ ከ'ነጠላት አርነት አወጣን።
- ሁለት ዐይነት ብርሃን አለ፤ የመጀመሪያው ቅድስና ሊሆን ሁለተኛው ደግሞ ወንጌል ነው።
- በወንጌል ብርሃን ብንመላለስ እግዚአብሔር ከክፋት የተነሳ ራሱን አይሰውርም።

የመጀመሪያ ንጠላት

"አዳምም ሚስቱን ሔዋንን ተገናኝቶ እርሷም ፀንሳ ቃየንን ወለደች፤ 'እግዚአብሔር ርዳታ ወንድ ልጄ አገኘሁ' አለች። ደግሞም ወንድሙን አቤልን ወለደች። አቤል የበግ እረኛ፤ ቃየንም አራሽ ነበር። በአንድ ወትት፤ ቃየን ከምድር ፍሬ ለእግዚአብሔር መሥዋዕትን አቀረበ። አቤልም መጀመሪያ ከተወለዱት ዘጎች መካከል ሰባቸውን መስዋዕት አድርጎ አቀረበ። እግዚአብሔር ወደ አቤልና ወደ መሥዋዕቱ ተመለከተ፤ ቢቃየንና በመሥዋዕቱ ግን አልተደሰተም፤ ሰለዚህ ቃየን ክፉኛ ተናደደ፤ ፊቱም ጠቆረ።

እግዚአብሔር አምላክም ቃየንን እንዲህ አለው፡- "ለምን ተናደድህ? ለምንስ ፊትህ ጠቆረ? መልካም ብታደርግ ተቀባይነትን አታገኝም? መልካም ባታደርግ ግን ንጠላት ዘደጅህ እያደባች ናት፤ ልታሸንፍህ ትፈልጋለች፤ እንተ ግን ተቆጣጠራት። ቃየንም ወንድሙን አቤልን፤ "እስቲ ና፤ ወደ መስኩ እንውጣ" አለው፤ በመስኩም ሳሉ፤ ቃየን ወንድሙን አቤልን አጠቃውንደለውም።" (ዘፍ 4 ÷ 1-8)

የመሥዋዕት ትርጉም ምንድን ነው? አንደኛው መሥዋዕት ትርጉም፤እግዚአብሔር ለሰጠታ ያለውን አቋም የሚያሳይ ነው። መሥዋዕት ምሳሌያዊ ነው። መሥዋዕት የሚጠላን ሰው ስጦታ እግዚአብሔር አይቀበልም። በዕብራውያን 11 ÷ 4 አቤል አያሱስን አይቶ በሱ በኩል ወደ እግዚአብሔር ቀረበ። በሰዋው በኩል አያሱስን እያየው ነበር። እግዚአብሔርም በበጉ ውስጥ አያሱስን ተመለከተ። ቃየን ግን ንጠላት በእርሱ እንዳለ ሰለዘነጋ የእህል ቁርባን አቀረበ። አዳም ንጠላትን በመሥራቱ፤ ንጠላት ወደ እርሱ መድረሱን ዘንግቶታል። ምናልባትም ለራሱ "አልገደልኩም፤ ምንም ንጠላት አላደረኩም" ሳይል አይቀርም። ሰለዚህም የራሱን መልካም ነገር ይህ ቢቀርብ መስዋዕቱን እግዚአብሔር እንደሚቀበለው እርግጠኛ ነበር።

ቃየን ያልገባው ነገር ንጠላትን የመሥራትና ያለመሥራት ጉዳይ አለመሆኑ ነው። ይህ ሰው በመንፈሱ ደነዝ ነበር፤ በራሱ

ኩራት አሰው፤ እናም እውር ነው። ሰው ከእግዚአብሔር ጋር ያለው ግንኙነት መበላሸቱን ረስቷል። ራሱ አሲያም አዳም መሳቱን ዘንግቷል። ንጢአትን ሰላልሰራ ምን ይሁን? በአንድ ሰው ምክንያት ንጢአት ወደ ዓለም መግባቱን አያውቅም። (ሮሜ 5 ÷ 12) ይህ ሰው አዳም ነው። የእርሱ ንጢአት እና የንጢአት ሁሉ ምንጭ ነው። ቃየን ከወጣትነቱ ጀምሮ የራሱን ህሲና እንደጠበቀ ይታየዋል። ስለዚህም ወደ እግዚአብሔር ያሰ ፍርሀትና መንቀጥቀጥ ቀረበ። የሰው ልጅ ንጢአትን በመሥራቱ ምክንያት ንጢአት ወደ ምድር መግባቱን አላስተዋለም።

አንድ ጊዜ ከአንድ ሙስሊም ጋር እየተወያየሁ ነበር። ሁለታችንም አንድ ዐይነት አምላክ እንደምናምንና እንደምናመልክ ነገረኝ። ነገር ግን የመሰሰኩሰት በዚህ መልኩ ነበር “በዙ ሰዎች እግዚአብሔርን ደስ የማሰኘት ስሜት የላቸውም። ቢኖራቸውም፤ በንጢአታቸው ሊያመልኩት አይችሉም። ምክንያቱም እግዚአብሔር ቅዱስ አምላክ ነው።” ሙስሊሞች በመልካም ሥራቸው ወደ እግዚአብሔር ሲደርሱ እንደሚችሉ ይናገራሉ። አንድ የመንደር አባባል አለ። “ምናልባት ሀብታም አያት እንዲኖርህ ትመኛለህ” ነገር ግን ካልፈሰገህስ? እግዚአብሔር የጡት አባትህ መስሎህ በዚያው መንገድ ልትቀርበው ትሞክር ይሆናል። እውነታው ግን እግዚአብሔር እንደሚያሞላቅቅህ አያት አይቀበልህም፤ ስለዚህ ምን እናድርግ?

ዘፍጥረት 4 ÷ 1-8 ወደ እግዚአብሔር እንዴት መምጣት እንዳለብን ያሳያል። የተጠቀምከው መንገድ ከተሳሳተ ወደ እርሱ መቅረብ አትችልም። ምናልባት ብዙ አክብሮት እንዳሳየህ ልትናገር ትችል ይሆናል። ካልተቀበለህስ? ንጢአት ወደ ዓለም መግባቱ እውነት ነው። ይህ ደግሞ በአዳም በኩል ነው። አቤልና ቃየን ወደ እግዚአብሔር ለመጀመሪያ ጊዜ ሲመጡ ሁለቱም ንፁሁን ነበሩ። እስከዚያች ጊዜ ድረስ ሁለቱም

ንጢአት አልሠሩም። ቃየን ገበሬ ነበር፤ እናም ታማኝ ነበር። ወደ እግዚአብሔር የቀረቡበትን አቀራረባቸውን ስንመለከት በኤደን ገነት እግዚአብሔር ሰውን የሚያይበት መነፅር ነበር። ከኤደን ገነት ውጪ ያለው ህብረት የሰው ልጅ ፍላጎት ላይ የተመሠረተ ነበር። ሁለቱም ወንድማማቾች ትልቅ ንጢአት ነበረባቸው። ነገር ግን ከሁለቱ የአንዱ (የቃየን) ስህተት አንደ ነበር እግዚአብሔር ተናገረ። ስለዚህም ወደ እርሱ አልተመለከቱም። አቤልን ግን ተራኪው እንደጻፈልን የበግ መሥዋዕትን በኩራት ስላቀረበ ተቀበለው።

“በፊትህ ላብ ትበላለህ” የሚለው ትልቅ እውነት (ዘፍ 3 ÷ 14) ሰው በአትክልቱ ሰፍራ እንደማይኖር የሚያሳይ ነው። በኤደን ገነት እግዚአብሔር ሰውን ፈልጎ ይመጣ ነበር። ሳር በተፈጥሮ ያድጋል፤ እህል ያስማቋረጥ ያፈራል፤ ማዳበሪያ አያስፈልገውም ነበር። ምርቱም የተትረፈረፈ ነበር። አሁን ግን ገበሬ ሲኮን መሬት ከሰው ተቃራኒ ሆነች። ምክንያቱም ተረግማለችና ነው። በግብርናም ይሁን በፖለቲካ አሊያም በትምህርት፤ ሁሉ ነገር በኤደን ገነት እንዳለመኖራችን መራር ነው። ከኤደን ገነት ውጪ ያለው ሰው እንዴት እንደ ኤደን ገነት ነዋሪ ሆኖ ይሠዋል? እንዴት ምንም እንዳልተፈጠረ ማስመሠል ይቻላል? ከክርስቶስ ውጪ ወደ እግዚአብሔር የሚያደርስ መንገድ የለም።

ዛሬ ላይ ያለው ጥያቄ ሰው ምን ያህል መጥፎ ነው የሚል አይደለም። ይልቁንም ምን ያህል የደንዘዘ ነው የሚል ይሆናል። ሰምሳሌ አንድ ልጅ ደስተኛ አይደለም። ሳህኑን መስበር ብቻ ሳይሆን ፆርባውንም ይደፋል። ከትምህርት ቤት በኋላ ምንም እንዳልተፈጠረ ሆኖ መጣ። እርሱ ሊረሳው ይችላል ቤተሰቦቹ ግን አይረሱትም። በዝንጉ ባህርይው እጅጉን ተረብሸዋል። ቃየን ይህንን ልጅ ይመስላል ብዬ ልናገር። አቤልም ሆነ ቃየን የሚኖሩት በንጢአት ዓለም ነው። በራሳቸው መልካም ሥራ

ተመሰርተው መምጣት የለባቸውም፡፡ የእግዚአብሔር በግ ለእነርሱ ያሰፈልጋል፡፡

የ'ነጢአት'ን ምንጭ የማያውቅ ሰው ይዘግይም ይፍጠን 'ነጢአቱ ወደ ፊት መውጣቱ አይቀርም፡፡ የክርስትና ወንጌል፡ 'ነጢአት ብቻ ሳይሆን ለ'ነጢአት ባህርያችንም ኢየሱስ ያሰፈልገናል በማለት ይነግረናል፡፡ የምንኖረው በኤደን ገነት አይደለም፤ ቃየን እግዚአብሔርን ይወዳል ስለዚህም እግዚአብሔርን ማምለክ ፈለገ፡፡ ነገር ግን መሥዋዕቱ ስህተት ነበር፡፡ ስለዚህም ተቀባይነትን አጣ፡፡ እንደ ቃየን ጥፋ ልንሆን እንችላለን፡፡ ሆኖም እግዚአብሔር ክቡርና ቅዱስ አምላክ ነው፡፡ በብዙ ፍርሀትና መንቀጥቀጥ ወደፊቱ ስንመጣ እግዚአብሔር ያን ጊዜ እንደ ውድ ልጁ ይቀበለናል፡፡

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- በራሱ ኩራት ያለው ሰው እውር ነው፡፡
- አዳም 'ነጢአት እና የ'ነጢአት ሁሉ ምንጭ ነው፡፡
- የተጠቀምከው መንገድ ከተላላተ ወደ እግዚአብሔር መቅረብ አትችልም፡፡
- ግብርናም ይሁን ፖለቲካ አሊያም ትምህርት፤ ሁሉ ነገር በኤደን ገነት አንዳለመኖራችን መራር ነው፡፡
- ከክርስቶስ ውጪ ወደ እግዚአብሔር የሚያደርስ መንገድ የለም፡፡
- የ'ነጢአት'ን ምንጭ የማያውቅ ሰው ይዘግይም ይፍጠን 'ነጢአቱ ወደ ፊት መውጣቱ አይቀርም፡፡
- 'ነጢአት መሆናችንን አውቀን በብዙ ፍርሀትና መንቀጥቀጥ ወደፊቱ ስንመጣ እግዚአብሔር ያን ጊዜ እንደ ውድ ልጁ ይቀበለናል፡፡

የአሮጌውና የዐዲሱ ሰው ተጋድሎ

አማኝ ዳግም ከተወለደ በኋላ ልብ ሊለው የሚገባ ነገር በዐዲስ ፍጡርነቱ ምን ያህል እንዳተረፈ እና ከተፈጥሮ ውርሱ እንዴት እንዳመለጠ ነው፡፡ ይህ እውቀት በመንፈሳዊው እውነት እንዲያድግ ይረዳዋል፡፡ ስለዚህም በሥጋ ያለውን ነገር መዘርዘር ይገባናል፡፡

አናም ጌታ ኢየሱስ በመዋጀቱ በሥጋ ውስጥ ያሉ ብዙ ነገሮችን እንዴት እንደፈታ እንዘረዝራለን፡፡ አርነት በሥጋ ውስጥ ያሉ ብዙ ነገሮችን ይፈታል፡፡ በአጠቃላይ ዐዲስ ፍጥረት በመሆናችን ያገኘነውን ነገር በሙሉ እንነጋገራለን፡፡

"ሕጉ መንፈሳዊ እንደሆነ እናውቃለን፤ እኔ ግን ለ'ነጢአት እንደ ባርያ የተሸጥኩ ሥጋዊ ነኝ፡፡" (ሮሜ 7 ÷ 14)

"እንዲህ ከሆነ ይህን የማደርገው እኔ ራሴ ሳልሆን በኔ የሚኖር 'ነጢአት ነው፡፡" (ሮሜ 7 ÷ 17)

እነዚህን ሁለት ክፍሎች በማንበብ ሥጋ በ'ነጢአት የተሞላ መሆኑን እንገነዘባለን፡፡ እንዲሁም እኔ ተብሎ የተገለፀው 'ነጢአት የ'ነጢአት ጉልበት ነው፡፡ አዚህ ጋ እኔ የተባለው በተለምዶ እኔነት የምንለው ነው፡፡ መንፈሳዊውን ሕይወት በእውነት ለማድነቅ ክፈለግን ሥጋ የያዛቸውን ነገሮች መርሳት የለብንም፡፡

ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ከ'ነጢአታችን በመስቀል ገላግሎናል፡፡ መጽሐፍ ቅዱስ "አሮጌው ስዋችን ከአርሱ ጋር ተስቅሏል" (ሮሜ 6 ÷ 6) ይለናል፡፡ በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ አንድም ቦታ ራሳችን እንደተሠቀልን አናነብም፡፡ በዚህም ኢየሱስ ሁሉን መሥራቱን እናያለን፡፡ እኛ ምንም መሥራት አያሰፈልገንም፡፡ እኛ ማድረግ

ያለብን በዚህ እውነት መተማመን ብቻ ነው (ሮሜ 6 ÷ 11)። ከዚያም የእርሱ ሞት ከኅጢአት ኅይል ነፃ ሲያወጣን እናየዋለን (ሮሜ 6 ÷ 14)።

መጽሐፍ ቅዱስ በኅጢአት ምክንያት ራሳችንን እንድንሠቅል አያስተምረንም። የሚያስተምረን መስቀሉን እንድንሸክም ነው። ብዙ ጊዜ ጌታ ኢየሱስ ራሳችንን እንድንክድ ነግሮናል። እንዲሁም መስቀሉን ተሸክመን ልንከተለው ይገባል። እንግዲህ ጌታ ኢየሱስ ራሳችንን የዳኘበት መንገድ ኅጢአታችንን በመስቀል በዳኘበት መንገድ የተለየ መሆኑን ያሳያል። መስቀል ላይ እስከሚመጣ ጌታ ኅጢአታችንን እንዳልተሸከመ እናውቃለን። ነገር ግን መስቀሉ ጋ ከመድረሱ በፊት በኖረበት ዘመን ሁሉ ማንነቱን ዝቅ አድርጎ እንደተመላለሰ የታወቀ ነው። በዚህ ምክንያት አማኝ ኅጢአትን ለማሸነፍ የሚያስፈልገው ሁለት ደቂቃ ብቻ ነው። ሆኖም ዕድሜውን መላ ራሱን መካድ አለበት።

የገላትያ መጽሐፍ በግልፅ በአማኝና በሥጋ መካከል ያለውን ግንኙነት ያሳያል። በአንድ በኩል "የክርስቶስ ኢየሱስ የሆኑት ሥጋን ከክፉ ምኞቱና መሻቱ ጋር ስቅለውታል" (5 ÷ 24) ይለናል። ይህ ማለት ሰው የጌታ የኢየሱስ በሆነበት ቅጽበት ሥጋ ተስቅሏል ማለት ነው። መንፈስ ቅዱስ ካልበራለት በሰተቀር አማኝ አንድ ጊዜ ለሰተሠቀልሁ ሥጋ የለም ብሎ ሊያስብ ይችላል። ነገር ግን መጽሐፍ በሌላ በኩል፡ "እንግዲህ በመንፈስ ኑፍ እሳለሁ፤ የሥጋንም ምኞት አትፈጽሙም። ሥጋ መንፈስ የማይፈልገውን፤ መንፈስም ሥጋ የማይፈልገውን ይመኛልና፤ እነዚህ አርስ በርሳቸው ስለሚጋጩ፤ የምትፈልጉትን አታደርጉም" (5 ÷ 16-17) ይለናል። ይህ በጌታ በኢየሱስ አምኖ መንፈስ ቅዱስን የተቀበለ ሰው ሥጋ እንዳለው ብቻ ሳይሆን ኅይለኛ እና በምኞት የተሞላ መሆኑንም ጭምር የሚያሳይ ነው። እነዚህ ሁለት ምንባቦች አርስ በርስ ይጋጫሉ?

በፍጹም። ቁጥር 24 የኅጢአትን ሥጋ ሲያሳይ ቁጥር 17 ደግሞ ስለ እኔነት ያወራል። መስቀል ስለ ኅጢአት የተሠራ ሥራ ነው። በመስቀሉ ጌታችን ሰዎችን ከኅጢአት ነፃ አድርጓቸዋል፤ ኅጢአት ከዚያ በኋላ ነገር አይሆንም። በመቀጠል በመንፈስ ቅዱስ አማኝነት ኢየሱስ ወደ ሕይወታችን ሲገባ አማኝ ራሱን ማሸነፍ ይችላል። ኅጢአትን ማሸነፍ የአንድ ጊዜ ጉዳይ ሲሆን ራሱን መካድ ግን የዕለት ተዕለት ተግባር ነው።

አንድ አማኝ እውነተኛ ድነትን ሲረዳ ማለትም ጌታን እንደ ግል አዳኙ አድርጎ ሲቀበል ህዲስ ፍጥረት ይሆናል። ወዲያውኑ ዳግም ይወለዳል፤ ኅጢአትንም ድል ይነሳል። በጣም አሳዛኙ ነገር ብዙ መልካም ሥራዎች በዳነው ኅጢአተኛ ሕይወት አለመገለጣቸው ነው። ለእነዚህ ኅጢአትን ድል ማድረጉ የሚያመጣለት የድነትን ግማሹን ክፍል ብቻ ነው። ኅጢአቱ ሁሉ ይቅር ተብሏል። ሆኖም ዳግም ኅጢአት አለማድረግ አይችልም። አንዳንድ ጊዜ የእግዚአብሔር ማዳን በሙሳት ይሰበክ ይሆናል። ነገር ግን አማኞች መላ በመላ አርነት አይወጡም፤ ምክንያቱም የምህረቱ ፀጋ እና በጎ ምኞት የኅጢአትን ኅይል ድል የማይነሳ በመሆኑ ነው።

ነገር ግን አማኝ በዳነበት ጊዜ መላ ድነትን ይቀበላል። ጥቂት ጊዜ የኅጢአት ሽንፈት ሲያጋጥመው፤ ከራሱ ጋር ግን ሁል ጊዜ ጦርነት ላይ ነው። እንዳለመታደል ሆኖ እንደዚህ ዐይነት አማኞች ጥቂት ናቸው። ይህን ያህል ናቸው ብለን በቁጥር ማስቀመጥ ባንችል አንኳ፤ ብዙ ግን እንዳልሆኑ መናገር ይቻላል። ከዚህ በተቃራኒ አብዛኛው አማኝ የያዘው ግማሽ ድነትን ብቻ ነው። አማኞች ኅይላቸውን የሚጨርሱት ኅጢአት ላይ ነው። ምናልባት እነዚህ ሰዎች ዐዲስ ሕይወትን ሲያገኙ እኔነት ምን እንደሆነ እንኳ አያውቁ ይሆናል።

ዐዲስ ፍጥረት ከመሆኑ በፊት አማኝ የነበረው ተሞክሮ ከዚህ ነገር ጋር ይያያዛል። ብዙዎች ከመዳናቸው በፊት ጥሩ ወደመሆን ያዘነበሉ ነበሩ። ምንም እንኳን በተፈጥሯቸው የቁጣ ልጆች ቢሆኑም ህሊናቸው በብርሃን የተሞላ ነው። ጥሩ የማድረግ ኃይላቸውም አስተማማኝ ነው። እነዚህ ሰዎች ከኅጢአት ጋር ትግል የለመዱ ናቸው። ይህ በምክንያትና በምኞት መካከል ያለ ትግል ነው። እነዚህ ሰዎች ወንጌልን በሙሉ ሊሰሙ፣ የኅጢአትን ይቅርታ ቶሎ እንደተቀበሉ ሁሉ የድል መንሳትንም ፀጋ ይቀበላሉ። በሌላ ክፍል ያሉ ሰዎች ግን፣ በክርስቶስ ኢየሱስ ያለ እምነታቸው ጨለማ የነበረ እና ብዙ ኅጢአትን የተለማመዱ ምንም መልካም በሕይወታቸው የማይታይ ናቸው። የኅጢአትን ይቅርታ ይቀበሉና ኅጢአትን ድል የማድረግን ፀጋ ይዘነጉታል። እነዚህ ሰዎች ከዳኑ በኋላ ከኅጢአት ጋር ግብ ግብ ሲያደርጉ ይኖራሉ።

ለምንድን ነው እንዲህ የሆነው? ምክንያቱም ሰው ደግሞ በተወለደበት ቅፅበት መታዘዝን የሚሻ ዐዲስን ሕይወት ስለሚቀበል ነው። ሕይወት ከመታዘዝ ባሻገር ከሥጋ ነፃ መሆንን ይፈልጋል። የእግዚአብሔር ሕይወት ፍፁማዊ ስለሆነ ፍፁም ሥልጣን ይሻል። በሰው ልጅ መንፈስ ላይ የመለኮት ሕይወት በቅጽበት የድሮ ጌታውን ኅጢአትን ትቶ በመንፈስ ቅዱስ እንዲያፈራ ይጣራል። ምንም እንኳን በሰው ውስጥ ያለው ኅጢአትም ስር የሠደደ ቢሆንም፣ የሰው ፍቃድ በከፊል በዐዲሱ ሕይወት ይታደሳል። ስለዚህም ሀዲሱ ሕይወት ከኅጢአትና ከእኔነት ጋር ይጋጠማል። ይህም ሆኖ ድሉ ብዙ ጊዜ ወደ ኅጢአት ያደላ ነው።

በዚህም የተነሳ በሥጋና በዐዲሱ ሕይወት መካከል ያለውን የተጠቃሚ ትግል ማጥፋት አይቻልም። እንደዚህ ዐይነት ሰዎች ብዙ ስለሆኑ ስለ ልምምዳቸው እንናገራለን። አንባቢዎቼን

ማስታወስ የምፈልገው ክኅጢአት ጋር ያለ ትግልና ሽንፈት (ከራስ ጋር አላልኩም) አላስፈላጊ መሆኑን ነው።

ሥጋ የሚፈልገው ሙሉ በሙሉ ሊቆጣጠረን ነው፤ ይህ ደግሞ ከዐዲስ ሕይወት ፍላጎት ጋር ሙሉ በሙሉ ተመሳሳይ ነው። ሥጋ ሰውን ሁል ጊዜ ሊገዛው ይፈልጋል። ዐዲሱ ፍጥረት ደግሞ ለመንፈስ ቅዱስ ሙሉ በሙሉ መገዛት ይሻል። ዐዲሱ የመንፈስ ሕይወትና ሥጋ ሁሉ እንደተቀዋመ ነው። የመጀመሪያው አዳም ተፈጥሮ ከሀዲሱ ሰው ተፈጥሮ (ከክርስቶስ) ይለያል። የአሮጌው ሰው ምኞት ምድራዊ ነው፤ መንፈሳዊው ሰው ግን ምኞቱ ለማያዊ ነው። ሥጋ ራሱን የሁሉ ነገር ማዕከል ሲያደርግ፣ዐዲሱ ሕይወት ግን ኢየሱስን ማዕከል ያደርጋል። ሁለቱ የተለያዩ ስለሆኑ አማኝ በሕይወቱ የማያቋርጥ ትግል ውስጥ ሊኖር ሊገረም አይገባም። ሥጋ ሰው ኅጢአትን እንዲሠራ ይሻል። የመንፈስ ሕይወት ግን ጸድቅ እንዲሆን ያደርገዋል። ሙሉ ድነትን ያልተቀበለ ሰው ዐዲስ ፍጥረት ከሆነ በኋላ እንደዚህ ዐይነት ትግል በሕይወቱ ይበዛል።

ዐዲስ አማኞች እንደዚህ ዐይነት ትግል በሕይወታቸው ሲያገኙ ሁል ጊዜ ይገረማሉ። ከዚህም የተነሳ ወደፊት ለመጓዝ የማይችሉ ይመስላቸዋል። እንዳንዶች ደህንነታቸውን እስከመጠራጠር ይደርሳሉ። ይህ ትግል በውስጣቸው ያየለው ደግሞ ስለተወለዱ እንደሆነ ማየት ይሳናቸዋል። በፊት ሥጋ ያለምንም ጣልቃ ገብነት ገዢ ነበር። ስለዚህም ብዙ ኅጢአት ይሠራሉ። ቢሆንም ምንም ያደረጉ አይመስላቸውም ነበር። በመንፈሳቸው ሙታን ነበሩ። ዐዲሱ ሕይወት ብዙ ለማያዊ ቁምነገሮችን፣ ፍላጎቶችን፣ ብርሃናትን፣ እና እውነታዎችን ይዞ ስለመጣ ይህ ብርሃን አሮጌው ሰው ቆሻሻ እና ብልሽ መሆኑን ያጋልጣል። ዐዲሱ ፍላጎት ለዘመናት የቆየውን እድፈት ይጸየፈዋል። ከዚህ በተቃራኒው የእግዚአብሔርን ምኞት ለመሙላት ይሻል። ስለዚህ ሥጋ ከመንፈስ፣ መንፈስ ከሥጋ

ጋር ይቀዋወማሉ። ይህ ልምምድ አማኝ በውስጡ ሁሉ ለዎች እንዳሉ ያሰረዳል። ሁሉም የራሳቸው ሐሳብና ንይል አላቸው። ሁሉም ሰድል ይጋደላሉ። መንፈስ ካሸነፈ አማኝ በደስታ ይዋሰታል፤ ሥጋ ካሸነፈ አማኝ በወቀሳ ይሞላል። ይህ በርግጥም የሚያሳየው ደግሞ እንደተወሰዱ ነው።

እግዚአብሔር ሥጋን የማደስ ሐሳብ የሰውም። ነገር ግን ያጠፋው ዘንድ ይሻል። እግዚአብሔር ሰአማኞች ዐዲስ ሕይወት የሰጠው የሥጋን ማንነት ፈጽሞ ለማዋፋት ነው። ምንም እንኳ እግዚአብሔር የሰጠን ንይል ብርቱ ቢሆንም ዐዲሱ ሰው ግን ገና ጨቅላ ነው። ሥጋ ብዙ ስለሚያስጨንቀው እና ዐዲስ የተወለደው ለእምነት በእግዚአብሔር ላይ ማረፍን ለላልተሰማመደ ሙሉ ደህንነቱን ማጣጣም ይከብደዋል። በዚህ ጊዜ ምንም እንኳ ዳግም ቢወሰድም፣ ሥጋዊ ነው። ሥጋዊ ስንል በሥጋ ቁጥጥር ስር የዋሰ ማሰታችን ነው። አዚህ ጋ ሲሠመርበት የሚገባው ነገር ዳግም መወሰዱ ነው። በሕይወቱ የበራ ስማያዊ ብርሃንን አንዴ ተቀብሏል። ከዚህም የተነሳ የሥጋን ክፋት ይረዳል። እናም ምኞቱ ሁሉ ደህንን የነጠአት ሥጋ ማንበርከክ ይሆናል። ነገር ግን ጨቅላ ከመሆኑ የተነሳ ደህንን ፍላጎቱን ማሟላት ይከብደዋል። በዚህን ጊዜ ሕይወቱ በእንባ የተሞላ ነው። በእርግጥም ሁሉም ዳግም የተወሰደ ሰው እግዚአብሔርን ደስ ለማሠኘት በዚህ ሂደት ውስጥ ሂልፏል። ነገር ግን ንጠአትን ለማንበርከክ ብቁ አይደሉም። ከዚህም የተነሳ ከድል ይልቅ ውጤቱ አብዛኛውን ጊዜ ውድቀት ይሆናል። ይህ ወቅት አንዴት ሀይነት የቅሬታ ዘመን መሠላችሁ ! ጳውሎስ በሮሜ 7 የገለፀው ደህንን የመሠለ አሳዛኝ ታሪክ ነው።

“የማደርገውን አላውቅም፤ ሰማድረግ የምፈልገውን አላደርግም። ነገር ግን የምጠገውን ያን አደርጋለሁ።” ማድረግ የማፈልገውን የማደርግ ከሆነ፤ ሕጉ በጎ እንደሆነ እመሰክራለሁ፤ እንዲህ ከሆነ፤ ይህን የማደርገው እኔ ራሴ

ሳልሆን፤ በእኔ ውስጥ የሚኖረው ንጠአት ነው። በእኔ ማሰትም ንጠአተኛ በሆነው ተፈጥሮዬ ውስጥ ምንም በጎ ነገር እንደማይኖር አውቃለሁ፤ በጎ የሆነውን የማድረግ ምኞት አለኝ፤ ነገር ግን ልፈጽመው አልችልም። የማደርገው ሳደርገው የምፈልገውን በጎ ነገር አይደለም፤ ዳሩ ግን ለማድረግ የማፈልገውን ክፉ ነገር ነው። ሳደርገው የማፈልገውን ነገር የማደርገው ከሆነ፤ ያን የማደርገው እኔ ራሴ ሳልሆን፤ የሚያደርገው በእኔ ውስጥ የሚኖረው ንጠአት ነው።

ስለዚህ ይህ ሕግ እየሰራ እንደ ሆነ ተረድቻለሁ፤ ይኸውም በጎ ነገር ለመሥራት ስፈልግ፤ ክፋት ከእኔ ጋር አለ። በውስጤ በእግዚአብሔር ሕግ ሐሄት አደርጋለሁ፤ ነገር ግን በብልቶቼ ውስጥ ለሚሰራው የንጠአት ሕግ እኔን እስረኛ በማድረግ፤ ከአዕምሮዬ ሕግ ጋር የሚዋጋ ሌላ ሕግ በብልቶቼ ውስጥ ሲሠራ አያለሁ።” (ሮሜ 7 ÷ 15-23)

“እኔ ምን ዐይነት ንስቋላ ሰው ነኝ!” የመጨረሻ ዕይታው ነበር። “ከዚህ ለሞት ከተሰጠ ሰውነት ማን ሊያድነኝ ይችላል?” ይህ በብዙዎች ልብ ያለ ህመም መልስ እንዴት ነው የሚያገኘው?

እንደዚህ ዐይነት ተጋድሎ ምንድን ነው? ይህ ተጋድሎ የመንፈስ ቅዱስ ሥርዐትም ነው። ለሰው ልጅ እግዚአብሔር ሙሉ አርነት ሰጥቶታል። ሰው ደህንን ታላቅ ድነት መጠበቅ ያቃተው ሰላላውቀ አይደለም፤ ይልቁንስ እንዲኖረው ስላልፈቀደ እንጂ። በእውነት ልናምነው ልንቀበለውና ሰራሳችን በሙሉ ሐሳብ ልናውጀው የተገባ ነው። ለዚህም ነው ሰው ዳግም በተወሰደበት ጊዜ ከእግዚአብሔር ምህረትን ሲጠይቅ የንጠአት ይቅርታና ዐዲስ ሕይወት የተሠጠው። ከዚህ ባሻገር፤ ከላይ ባየነው ተጋድሎ ውስጥ አማኞች በክርስቶስ ሆነው ለሥጋ በሙሉ እንዳይንበረከኩ እግዚአብሔር ይሻል። ምናልባት አማኝ

ከእውቀት ማጣት የተነሳ ድል ያጣ ይሆናል። እንደዚህ ዐይነት የሚያጋጥሙት ልምምዶች እንዲያውቅ ያስችኩሉታል። በዚህም እግዚአብሔር ክርስቶስ ከአሮጌው ሰው ጋር በምን ዐይነት ሁኔታ እንደጨረሰ ይረዳል፤ እናም በማመን የተሠራለትን ይቀበላል። የተሠራለትን ነገር በእምነት ካልተቀበለ ግን እውነታው እውቀት ብቻውን ለተጋድሎ ምንም ፋይዳ እንደሌለው ይገባዋል። ብዙ ሽንፈቶች ምናልባት ቀድሞ የምናውቀውን እንድንለማመድ ረድተውን ይሆናል።

ይህ ተጋድሎ ጊዜ በጨመረ ቁጥር እያደገ ይመጣል። አማኝ ተስፋ ቆርጦ ወደ ፊት መገሰገሱን ካላቆመ ብዙ ተጋድሎዎችን በሕይወቱ ይለማመዳል። ይህ ትግል አርነትን እስኪያገኝ አይቆምም። ነገር ግን አርነት በመጨረሻ ይገለጣል።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ከኅጢአታችን በመስቀል ገላግሎናል።
- ኢየሱስ ሁሉን ለለባራው በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ አንድም ቦታ ራሳችን እንደተሠቀልን አናነብም።
- የእግዚአብሔር ቃል ራሳችንን በኅጢአት ምክንያት እንድንሠቅል ሳይሆን የሚያስተምረን መስቀሉን እንድንሸክም ነው።
- አማኝ ኅጢአትን ለማሸነፍ የሚያስፈልገው ሁለት ደቂቃ ብቻ ቢሆንም መስቀሉን ግን ዕድሜውን ሙሉ መሸከም አለበት።
- የ"ሥጋን ምኞት አትፈጽሙ" የሚለው ቃል ሥጋ እንዳለን ብቻ ሳይሆን ኀይለኛ እና በምኞት የተሞላ መሆኑንም ጭምር የሚያሳይ ነው።
- ኅጢአትን ማሸነፍ የአንድ ጊዜ ጉዳይ ሲሆን ራሱን መካድ ግን የዕለት ተዕለት ተግባር ነው።
- ዳግም የተወለደ አማኝ ኅጢአትን ድል ቢነሳም ብዙ መልካም ሥራዎች በዳነው ኅጢአተኛሕይወት ስለማይገለጡ፤ ኅጢአትን ድል ማድረጉ የሚያመጣለት የድነትን ግማሹን ክፍል ብቻ ነው።
- በሥጋና በዐዲሱሕይወት መካከል ያለውን የተጠጠፈ ትግል ማጥፋት አይቻልም።
- የአሮጌው ሰው ምኞት ምድራዊ ነው፤ መንፈሳዊው ሰው ግን ምኞቱ ለማያዊ ነው። ሥጋና መንፈስ የራሳቸው ሐሳብና ኀይል አላቸው፤ ሁለቱም ለድል ይጋደላሉ፤ መንፈስ ካሸነፈ አማኝ በደስታ ይጥለቀላል፤ ሥጋ ካሸነፈ አማኝ በወቀሳ ይሞላል።

5

አማኝ የሚሸነፍበት ምክንያት

“በለዚህ በክርስቶስ ኢየሱስ ያሉት አሁን ሆነኔ የለባቸውም፡፡ ምክንያቱም የኢየሱስን መንፈስ ሕግ በክርስቶስ ኢየሱስ ከነጠሉትና ከሞት ሕግ ነጻ አውጥቶአችኋል፡፡” (ሮሜ 8 ÷ 1-2)

የእግዚአብሔር ልጆች ትልቅ ችግር አለባቸው፡፡ እንደ እግዚአብሔር የልብ ምኞት መኖር አይችሉም፡፡ ብዙዎች እንደዳኑ ይናገራሉ በርግጥም ድነዋል ከግብራቸው አንጻር ካየነው ግን፡ ለአትክልት ስፍራው አይደሉም፡፡ ደህንንነት ሙሉ ነው፤ ቃል የተገባልንም መሬት ማርና ወተት የሚያፈስ ነው፡፡ ስለዚህም ለሮሜ 7 ሙሉ ትኩረት ልንሰጥ ይገባል፡፡ ይህ ምዕራፍ ወደ ተትረፈረፈው ዓለም ይመራናል፡፡

“ምክንያቱም ሁሉም ኅጢአትን ሰርተዋል፤ የእግዚአብሔርም ክብር ኃድሎአቸዋል፤ በኢየሱስ ክርስቶስ በሆነው ቤዛነት እንዲያው በጸጋው ጸድተዋል፤ በደሙም በሆነው እምነት፤ እግዚአብሔር የማስተስተሰረያ መሥዋዕት አድርጎ አቅርቦታል፤ ይህንም ያደረገው ቀድሞ የተፈጸመውን ኅጢአት ሳይቀጣ በትዕግስት በማለፍ ጽድቁን ለማሳየት ነው፡፡” (ሮሜ 3 ÷ 23-25)፡፡ አሜን! በክርስቶስ ደም አርነት ወጥቻለሁ፡፡ ሮሜ 6 በእኔና በክርስቶስ መስቀል መካከል ያለውን ግንኙነት አሳይቷል፡፡ ስለዚህም ጽድቅ ተደርጎ ያለሁ፡፡ ይህ የመስቀሉን ተዕዕኖ እንድንረዳ ያደርገናል፡፡ እውነት ለመናገር ሮሜ 7 በአሮጌውና በዐዲሱ ሰው መካከል ያለውን ተጋድሎ አያሳይም፡፡ በተመሳሳይ በሁለቱ ተፈጥሮዎች መካከል ያለውን ተቃርኖም አያሳይም፡፡ ሮሜ 7 የሚነግረን ከራሳችን እንደምንጣላ ብቻ ነው፡፡ ይህም ማለት የምወደው እያለ የማልወደውን አደርጋለሁ የሚል ነው፡፡ አሳፋሪው ነገር ትሁት ልሆን ሲገባኝ ኩሩ መሆኔ ነው፡፡ እንዲሁም ትዕግስተኛ መሆን ሲገባኝ ተናዳጅ መሆኔ ነው፡፡ ይህ በዓለም ያለ ትልቅ ተጋድሎ ነው፡፡

ጳውሎስ የድልን ሚስጥር ያገኘው እንዴት ነው? እባካችሁን ሮሜ 7 ላይ ላሉ ሁለት ሐሳቦች የተለየ ትኩረት ሰጡ፡፡ አንድ ሕግ፤ በሌላ በኩል ፍቃድ ነው፡፡ ስለዚህ እዚህ ጋር የምናገኘው በአሮጌውና በዐዲሱ መካከል ያለ ግጭትን አይደለም፤ ይልቁንም በሕግና በፍቃድ መካከል ያለውን ነው፡፡ ይህ ግጭት በሰው ብቻ ሳይሆን በሙሉ አፅናፈ ዓለም ያለ ነው፡፡ ሰው ፍቃዱ ከተፈጥሮ ጋር ሁሉ ተቃራኒ ሲሆን ያገኘዋል፡፡ የሰበት ሕግ ተፈጥሯዊ ነው፡፡ ሁል ጊዜ አንድ ዐይነት ስለሆነ ሕግ ነው እንላለን፡፡ በሁሉም ቦታ አንድን ነገር ከከፍታ ላይ ብትለቁት ወደ ታች ይወድቃል፡፡ የሰበት ኃይል ሁሉን ወደ መሬት ማዕከል ይጎትታል፡፡ አንድን መጽሐፍ ይገፍ ላለመልቀቅ ከወሰንክ የሰበትን ሕግ አቋቋመዋለሁ፡፡ ለመጀመሪያ በእጄ ያለው ክብደት ሁለት ኪሎ ይመዝናል፡፡ ቀስ በቀስ ክብደቱ ወደ አራት ኪሎ ሲያድግ ይሰማኛል፡፡ ከዚያ አራት ኪሎ ይሆናል፡፡ ከዚያም መጽሐፉን ለዘላለም ይገፍ መቆም እንደማልችል እረዳለሁ፡፡ ተሰፋ መቁረጥ አለብኝ ነው፡፡ የማይቋቋሙት ነው፡፡ ከዚህም በተጨማሪ ሕግ ሁሉ ያሸንፋል፤ ፍቃድ ሁል ጊዜ ይንበረከካል፡፡ ይህ በዓለም ያለ እውነት ነው፡፡ ሕግ በጊዜ እና በቦታ ስለማይወሰን ኃይሉን ሁል ጊዜ ያሳያል፡፡

ሮሜ 7 ኅጢአትን በተመለከተ ትልቅ መገለጥ ነው፡፡ ኅጢአት ድርጊት ብቻ አይደለም፡፡ ኅጢአት ሕግም ነው፡፡ አማኞች ሁል ጊዜ ሲወድቁ የሚገኙት የኅጢአትን ባህርይ ባለማወቃቸው ነው፡፡ ለምሳሌ አንዲት እህት አንድ ጊዜ “ዛሬ ለምን ስሜቴን መቆጣጠር እንዳቃተኝ አልገባኝም” አለችኝ፡፡ ከአባባሏ የተረዳሁት፤ ለወትሮው ጥሩ ነበርኩ ዛሬ ግን ያለ ልማዴ ስሜቴን መቆጣጠር አልቻልኩም” የሚል ነው፡፡ ይህች እህት ከእግዚአብሔር ዕይታ አንጻር ኅጢአት በመሆን እንደሆነ አላወቀችም፡፡ ሌሎች ብዙ ኅጢአቶችን እንደምትሰራ ጥርጥር የለውም፡፡

የቆዳ በሽታን በምሳሌነት እንውሰድ። በሰውዬው ላይ ያለው ቁስል በቆዳው ውስጥ ጥልቅ ከሆነ፤ እርሱ የሥጋ ደዌ ነው። ስለዚህም እርኩስ ነው ይባላል። ነገር ግን የቆዳ በሽታው ሰውነቱን ሙሉ ቢሸፍነው ሆኖም ግን ጠልቆ ካልገባ ንጹህ ነው (ዘሊዋውያን 13)። ለምንድን ነው እንዲህ የሆነው? በመንፈሳዊ ቋንቋ የ'ነጢአተኛ' ምሳሌ የሆነው የቆዳ በሽተኛ በመጨረሻ የ'ነጢአትን' ምንነት ያሳወቀ ነው። 'ነጢአት' ስሙ ነው፤ ድርጊት ብቻ አይደለም። ይህንን ማወቃችን ወደ ድል ያመጣናል።

አንድ ቀን በእኔ ማለትም በሥጋዬ ምንም መልካም እንደሌለ ተረዳሁ። 'ነጢአትን' የማደርገው አንዳንድ ጊዜ ሳይሆን ሁል ጊዜ ነው። በሮሜ 7 ÷ 21 ጳውሎስ ያገኘውን ታላቅ ግኝት ያሳየናል። "ስለዚህ ይህ ሕግ እየሰራ እንደሆነ ተረድቻለሁ፤ ይኸውም በኅ ነገር ለመሥራት ሰፊልግ ከፋት ከእኔ ጋር አለ።" በተደጋጋሚ የመውደቁ ምክንያት ሕት መሆኑን ተረዳ። ከዳንን በኋላ ዐዲስ ፍቃድ አለን፤ ይህንን ፍቃዳችንን ከ'ነጢአት' ጋር ማጋጠም ትልቅ ለህተት ነው። የመጽሐፍ ቅዱስ ሰባኪን ሊያሳስበው የሚገባው ሰዎች 'ነጢአትን' ሊሠሩ ከማየት በላይ ጥሩ ነገር ለማድረግ ሊታገሉ መመልከት ስህተት መሆኑን ነው። ለምሳሌ አንድ ሰው ትሁት ለመሆን ዘወትር ጥረት ያደርጋል። የዚህ ሰው ጫና ይሰማናል። በውስጡ ያለውን የ'ነጢአት' ሕግን በፍቃዱ መቋቋም እንዴት ከባድ እንደሆነ አውቃለሁ። ብዙ ክርስቲያኖች እንዲህ በማድረጋቸው ደስታቸውን አጥተዋል። ለምንድን ነው የድልን ሚስጥር ማግኘት ያቃቃቸው? ጠንካራ ሠራተኛ መሆናቸው በርግጥም "ክርስቲያን" የሚለውን ስም ሞገስ ነሰቶታል።

በፍቃዳቸው 'ነጢአትን' ማሸነፍ የሚሹ ክርስቲያኖች ሁሉ በጭቆና ውስጥ አሉ። ለምሳሌ ኩሩ ነኝ! ለዚህ ነገር መፍትሔው ምንድን ነው? በፍቃዴ ውስጥ ያለውን 'ነይል' በመጠቀም ይህንን ኩራቴን ለመያዝ መሞከር አለብኝ? ልክ መጽሐፉን ይዞ

መቆየት እንዳቃተኝ ፍቃዴሰ አይወድቅምን? ቅዱሳን የሚያወሩት ድል ብዙውን ጊዜ ጊዜያዊ ነው። የሚናገሩት የተፈጥሮን መቀየር አይደለም። ይህ ድል ከጌታ የመነጨ አይደለም።

ጳውሎስ ያማጠበት ነጥብ ይህ ነው። ክርስቲያን የሚያቃስት ከሆነ ብሩክ ነው። ስንቶች ነን ለሚታችንን መቆጣጠር ያቃተን? ራሳችንን ስላልገዛን እንደሆነ የገባን? ከዚህ ተነስተን ለሚቀጥለው ጊዜ የተሻልን እንሆናለን ብለን እናስባለን። የሚገርመው በሚቀጥለውም ጊዜ አንድ ዐይነት ነገር መፈጠሩ ነው። ከውድቀት በኋላ በአዕምሮአችን የሚመጣው ሐሳብ በደንብ ስላልታገልን መሸነፋችን ነው። እዚህ ጋ ግልጽ የሆነ መረዳት ሊኖረን ይገባል። ያም በፍቃዳችን ላይ ተመስርተን የምናገኘው ድል ጊዜያዊ መሆኑን ነው። ከዚህም የተነሳ ይቀየራል። የ'ነጢአት' ሕግ ግን የማይቀየርና ሁል ጊዜም የሚኖር ነው።

ሮሜ 8 ÷ 1 ላይ እንደምናነበው "ስለዚህ በክርስቶስ ኢየሱስ ያሉት ለሁን ኩነኔ የለባቸውም።" የሚለው "ደካሞች አይደሉም" ተብሎ ሊተረጎም ይችላል። ምክንያቱም በክርስቶስ ኢየሱስ ያለው የሕይወት መንፈስ ሕግ የ'ነጢአትና' የሞት ሕግን ያሸንፋልና ነው። እዚህ ጋ ያለው ችግር ያለመቃዘዝ አይደለም። እግዚአብሔር እርሱን ያወጣን ከ'ነጢአት' ብቻ አይደለም፤ ነገር ግን ከ'ነጢአትም' ሕግ ከሞት ሕግ ነጻ ወጥተናል። በቀላሉ እግዚአብሔር ይህንን ሕግ ለማጥፋት ሌላ ሕግ አመጣ። እርሱም ፍቃድ አይደለም። አሮጌውን ሕግ የሚቋቋም ዐዲስ ሕግ እንጂ። በሰበት ሕግ መሰረት ብረት ወደ ምድር ይወድቃል። ይህ እውነት የሚሆነው በምድር ሰበት ሕግ ነው። ሌላ የማግኔቲዝም ሕግ ግን ብረቱን ከመውደቅ ያድነዋል።

የሕይወት መንፈስ ሕግ በውስጣቸው ገብቷል። እያንዳንዱ ሕይወት የራሱ ሕግ አለው። በቀላሉ ስናስቀምጠው ሕግ ባህርይ ነው። ሰድን ያገኘሁት ሕይወት ብቻ አይደለም። ይህንን በዚህ መንገድ ልግለጸው። ዓላ የራሱ ሕይወት አለው። የሁል ጊዜ ሕት ደግሞ በውሃ ውስጥ መዋኘት ነው። ሕይወት የራሷ ሕግ አላት። በውሃ ውስጥ የሚኖር እና የማይዋኝ ዓላ አታገኘም። ዓላ ከሆነ ይዋኛል። ሕይወት ባለበት ሕግ አለ። ሕግም ባለበት ሕይወት አለ። እንደገና ወፍ የራስዋ ሕይወት አላት። መብረር የወፎች ሕግ ነው። የወፍ ሕይወት ያለው መብረርን መማር አለበት የሚባለው አባባል በሰህተት የተሞላ ነው። መብረር የማይችል ወፍ የወፍ ሕይወት የለውም። ወፍ ለመብረር ትምህርት አያስፈልጋትም።

እግዚአብሔር ዐዲስ ሕይወት ሊሰጠን የሕይወት መንፈስ ሕግም ሰጥቶናል። የሰጠን ሕይወት ብቻ ሳይሆን የዚህን ሕይወት ባህርይ ነው። ይህ ነው እንግዲህ ዐዲስ ፍጥረት መሆን። የክርስቲያን ባህርይ ስነ ምግባር የሚመሰረተው በተቀበለው ዐዲስ ሕይወትና በዚያ ጊዜ ባገኘው የሕይወት መንፈስ ሕግ ነው። መልካም ማድረግ የአማኝን ጉልበት የሚጨርስ አይደለም። የሚመጣው ከተቀበለው ዐዲስ ሕይወት ነው። በውስጣችሁ ያለው የእግዚአብሔር ሕይወት እንድትከተሉት ያደርጋችኋል። በመስቀል ዕዳዬን ሁሉ የክፈለ ጌታ አሁን ይተወኛል? የመሬት ሰበት ሕግን ምሳሌን በሚመስል መልኩ በጠረጴዛ ላይ የተቀመጠው መጽሐፍ ቅዱስ መቼም አይወድቅም። መጽሐፍ ቅዱስን ደግፋችሁ መያዝ አያስፈልጋችሁም። እናንተም የሕይወት መንፈስ ሕግ እንዳላችሁ ካወቃችሁ፤ ጳውሎስ እንዳለው አሁን ኩነኔ የለብኝም ማለት ትችላላችሁ።

በ1884 በግብፅ የተገኘውን መጽሐፍ ብትመለከቱ፤ ኩነኔ የሚለው የግሪክ ቃል ሁለት ትርጉም አለው። አንደኛው ሀጋዊ

ትርጉሙ ሲሆን ሌላው ነጻ ትርጉሙ ነው። በሕግ ቋንቋ ኩነኔ ተብሎ ተተርጉሟል። በነጻው ትርጉም መሰረት ደካማ መሆን ወይም ውሱንነት ተብሎ ተተርጉሟል። በክርስቶስ ኢየሱስ ከእንግዲህ ደካማ ወይም ውሱን አይደላችሁም። በሮሜ 7 ላይ ማድረግ የምትወዱትን ሳይሆን የምትጠሉትን ነገር በማግኘታችሁ ተስቃይታችኋል። ሮሜ 8ን ስታነቡ ዐዲሱ ወንጌል ሲታወጅ ታያላችሁ። ይህ እውነት ወደድንም ጠላን ሕግን በሕግ የሚሸር ነው። ፈተና ካጋጠማችሁ ይህንን ሚስጥር ተጠቅማችሁ ታንበረክኩታላችሁ። እግዚአብሔር የሚያጋጥማችሁን ፈተናዎች ሁሉ ማሳለፍ ይችላል።

አንድ ጊዜ አንዲት መበለት ልጇ ሞተባት፤ ዕድሜው ሃያ ስላት ዓመት ነበር። ሬሳውን መጥታ እንድትወሰድ ሰልክ ሰደወልላት፤ ተንበርክካ “እግዚአብሔር ሆይ አንተ ካላሳለፍክኝ ይህንን ማለፍ አልችልም!” ብላ ጸለየች። በርግጥም እግዚአብሔር ረዳት እናም ያንን ጊዜ አለፈችው። አንዲት ወፍ መብረር እጅግ ቀላል ነው ልትል ትችላለች፤ መዋኘት ግን መከራዋ ነው። በተመሳሳይ ክርስቲያን ጽድቅ ቀላል ነው ሊል ይገባል። ንጢአት ለእርሱ አስቸጋሪ ነገር ሊሆንበት ይገባል። አሜን!

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- ሁሉም አሸናፊ ሰለሆነ፤ ፍቃድ ይዘግይም ይፍጠን ሰህግ ይንበረከካል።
- ኅጢአት ድርጊት ብቻ ሳይሆን ሕግም ጭምር ነው።
- ከዳንን በኋላ የተቀበልነውን ዐዲሱን ፍቃዳችንን ከኅጢአት ጋር ማጋጠም ትልቅ ሰህተት ነው።
- በፍቃዳቸው ኅጢአትን ማሸነፍ የሚሹ ክርስቲያኖች ሁሉ በጭቆና ውስጥ አሉ።
- ቅዱሳን የሚያወሩት ድል ብዙውን ጊዜ ጊዜያዊ ነው። የሚናገሩት የተፈጥሯቸውን መቀየር አይደሉም፤ እንደዚህ ዐይነቱ ድል ከጌታ የመነጨ አይደለም።
- በቀላሉ እግዚአብሔር ሕጉን ሰመሻር ያመጣው ሌላ ሕግ ነው።
- እያንዳንዱ ሕይወት የራሱ ሕግ ያለው እንደመሆኑ የሕይወት መንፈስ ሕግ የዐዲሱ ሰው ባህርይ ሆኗል።
- የክርስቲያን ባህርይ እና ስነ ምግባር የሚመሰረተው በተቀበለው ዐዲስ ሕይወትና በዚያ ጊዜ ባገኘው የሕይወት መንፈስ ሕግ ነው።
- እናንተም የሕይወት መንፈስ ሕግ እንዳላችሁ ካወቃችሁ፤ በመጽሐፍ እንደተጻፈ አሁን ኩነቷ የለብኝም ማለት ትችላላችሁ።
- ለእንዲት ወፍ መብረር አጅግ ቀላል እንደሆነ፤ ለክርስቲያን ጽድቅ ቀላል ሊሆን ይገባል።

እምነት

የእግዚአብሔር ልጆች የሚያስፈልጋቸው እምነት መሆኑን አይተናል። ያለ እምነት እግዚአብሔርን ደስ ማለገጥ አይቻልም (ዕብ 11 ÷ 6)። እያንዳንዱ መንፈሳዊ በረከት እና የገባንበት ዐዲስ ሁኔታ ሁሉ የሚገኘው በእምነት ነው። እግዚአብሔር እምነት ላይ ምን ያህል አትኩሮት እንዳደረገ ስንመለከት በእውነት እንገረማለን። መጽሐፍ ቅዱስ ላይ የምናገኘው ሙሉ ድንት ሁል ጊዜ ለማለት በሚያስችል ደረጃ የሚገኘው በእምነት ነው።

አንድ ነገር መጽሐፍ ቅዱስ ላይ አርግጥ ነው። ያም እግዚአብሔር ክፉ ሥራ ይጠየፋል። ይህ ደግሞ ከኅጢአተኛውም ሆነ ከቅዱሳን የሚወጣ ሊሆን ይችላል። ከራሳቸው ማንነት ከወጣ ክፉ ነው። ይህንንም እግዚአብሔር ይጠላዋል። ብዙ ጊዜ በሰው ፊት መልካም የሚመስሉ ነገሮች በእግዚአብሔር ፊት የተጠሉ ሆነው ይገኛሉ። ጌታ ኢየሱስ ራሱ ከእንዱ ከእግዚአብሔር በስተቀር ቸር እንደሌለ ነግሮናል (ማር 19 ÷ 7)። ከክርስትና ከተነሳን እንድም በራሱ መልካም የሆነ ነገር የለም። በእግዚአብሔር ፍቃድና በእግዚአብሔር ጉልበት ያልተሠራ የቲም ነገር ክፉ ነው። ከእግዚአብሔር ውጪም ምንም መልካም ነገር የለም። ከአርሱ ፍቃድና ኅይል ውጪ የሆነው ሁሉ ክፉ ነው። የአማኞች ሥራ መልካም ሊሆን የሚችለው የእግዚአብሔርና በእግዚአብሔር ሲሆን ብቻ ነው።

እዚህ ጋ ነው እንግዲህ እምነት የሚመጣው። እምነት ሁለት መሠረታዊ ነገሮችን ይይዛል። (1) የሰውን መልካም ሥራ መካድ እና (2) እግዚአብሔር እንዲሠራ መጠበቅ። ራሱን መከልከል ለእግዚአብሔር ሥራ መጀመር አጅግ አስፈላጊ መሆኑን ልብ እንበል። ራሱን ለመከልከል የእምነት አቋም

ትልቁን ሰፍራ ይወሰዳል። የእግዚአብሔር ሥራ የሚጀመረው በአማኞች ልብ ነው። ስለዚህም አይታይም። የራስን መከልከል ግን የሚታይ ነው። ስለዚህም ሰዎች ሊያውቁት ይችላሉ። የእምነት ታላቅነትም የሚታየው እግዚአብሔር ከመሥራቱ ይልቅ አማኙ ከራሱ ምንም ነገር እንደሌለ ሊያሳይ ነው።

የዚህ ነገር ደረጃ ሊጋነን አይገባውም። እግዚአብሔር መቼም የሰውን ሥራ ከራሱ ጋር አያተላቅልም። እግዚአብሔር ከአማኝ የሚጠብቀው የራሱ የሆነውን ነገር ሁሉ እንዲተው ነው። ይህ ደግሞ ሐሳቡን እና ብቃቱን ሁሉ ይጨምራል። እግዚአብሔር አማኝ ሲደገፈውና ሲያርፍበት መደሰቱ ጥርጥር የለውም። ነገር ግን እንደዚህ ዐይነት እምነት የሚገለጠው እንዴት ነው? ከራስ ነጻ ወጥቶ በእርሱ ላይ ሙሉ በሙሉ ታምኖ በመቆም ነው። ይህ በእምነት የመጀመሪያው ደረጃ ነው።

በጓደኞቹ ተማምኖ በማቀድና በመሥራት ሥራ የበዛበት ሰው የት ታገኛለችሁ? እግዚአብሔር ታማኝ እና እርዳታ የማይሻ ከሆነ ከእኛ ትብብር ይጠይቃል? እግዚአብሔርን ሥራዬን ይሠራልኛል ብለን ካሰብን ጭንቀትን ምን እመጣው? ምን አልባት ጥሩ አድርጎ አይሠራው ይሆናል ብለን እናስብ ይሆን? ይህ ከሆነ በእውነት እንደማናምን ያሳያል። እምነት ከእኛ (ከራሳችን) ሙሉ በሙሉ እንድናርፍ ይጠይቃል። በልባችን መጨነቅ አሊያም በሰውነታችን ድካም አያስፈልግም። በልባችንና በሰውነታችን እረፍት ከሌለን እስካሁን እየፈራንና እየተጠራጠርን ነው።

የመጀመሪያው የእምነት መርህ በራስ ከመተማመን መከልከል ነው። በማይረባ ማንነታችን እና በአስቸጋሪው ሁኔታችን መጨነቃችንን መቀጠል አለብን? ይህ ከሆነ ዐይኔን ወደ እግዚአብሔር አንስቻለሁ እንዴት እንላለን? እስካሁን ቅልጥፍናችንና ጥንካሬያችንን ተጠቅመን፤ ለራሳችን መሥራት

ከቀጠልን፤ ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ግንኙነት ታላቅ መሆኑን እና እኛ ደካማ መሆናችንን መናገር እንችላለን? ሰው ደካማነቱን ሲያየው ራሱን በእግዚአብሔር እጅ ላይ ይጥላል። የእምነት ሕይወት ራስን የመካድ ሕይወት ነው። የእምነትም ሥራ ራሳችንን ስንክድ የሚሠራ ነው። እምነት በራሳችን ያለንን መደገፍ፤ ደካማችንን እንዲሁም ብርታትና ቅልጥፍናችንን ሁሉ አሸቀጥረን እንድንጥል ይጠይቃል። አንድ ሰው በራሱ መተማመንን ለማቆም የእምነት ሥራ መገለጥ አለበት።

አስቀድሞ አማኙ እንዲህ ዐይነት እምነት አልነበረውም ማለት እንግዳ አባባል ነው። ሀዲስ ሕይወት ሰናገኝ እንዲህ ዐይነቱ እምነት ተሰጠን (ኤፌ 2 ÷ 8)። ስለዚህም ለየዕለት ኑሯችን እምነትን ከእርሱ ልንቀበል ይገባናል። እምነቱን ከእግዚአብሔር ካልተቀበለው በስተቀር ቢያምን እንኳ የአማኝ ሕይወት እርባና ቢስ ለመሆኑ ማረጋገጫ ነው። እምነት ሁሉ ከእግዚአብሔር የተቀበለ ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ ከመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች ጋር የዘረዘረው እምነት ከእግዚአብሔር የሚሰጥ ነው (1 ቆሮ 12 ÷ 4)።

በእግዚአብሔር ለመታመንና ነገራችንን በሙሉ ለእርሱ ለማስገዛት የፈለግንባቸው ጊዜያቶች የሉም? በእግዚአብሔር ለማመን ብዙ እንደከማለን ነገር ግን በዐጭር ቃል አናምንም። አንዳንድ ጊዜ ልባችን ደረታችንን ፈንቅላ ልትወጣ እስከምትደርስ በብርቱ እንታገላለን። ነገር ግን የሚገለጠው እምነት ሥራ መሥራት አይችልም። ያለንን ንይል በሙሉ አውጥተን ጥርጣሬን ለማስወገድ እንሠራለን። ሆኖም ያሻነውን አናገኝም። ይህ በእውነቱ ጸጣም ያማል። አማኝ ከነጥርጣሬው ሲኖር እንዴት ዐይነት ስቃይ መስላችሁ!

ይህ እምነት አይደለም፤ እምነት ሰው የሚያመጣው ወይም የሚፈበርከው አሊያም የሚፈጥረው ነገር አይደለም። እምነት

ከእግዚአብሔር የምንቀበለው ነው። እግዚአብሔር ዐይኖችን ስመምራት የሰጠው እምነትን ነው። አማኞች አይደሉም ይህንን እምነት የሚገዙት። ብዙ ጊዜ የሆነ ነገርን ለመሥራት እምነት እንዲኖረን እንሻለን። ተያቂው ይህንን እምነት የት ነው የምናገኘው? ይሆናል። ለረዥም ጊዜ ፈልገንዋል ወይንም በሐሳባችን ተመላልሷል። ነገር ግን እግዚአብሔር የሰጠን እምነት የሚገልጸው በጸሎት እኛን ወደ ላቀ ስኬት በማምጣት ነው።

እግዚአብሔር እምነት የሚሰጠን ምኞታችንን ሊያጠግበን አይደለም። እኛ ያሰብን መሞት ነው። ራሳችንን እንደ አፈር መቁጠር አለብን። እንደ መጽሐፍ ቅዱስ እውነት ቅዱሳን መኖር ያለባቸው ለእግዚአብሔር ፍቃድና ክብር ነው። አማኝ ትክክልና ስህተት ነው ብሎ ለራሱ መወሰን አይችልም። እግዚአብሔር ለፍቃዱ እንደ አሸንዳ ሊጠቀምብን ይሻል። ይህ ግን መሞታችንን ይጠይቃል። እግዚአብሔርን በማመን የፍቃዱን ለመመላት እግዚአብሔር እኛን እንደ አሸንዳ ይጠቀምብናል። እግዚአብሔር ሥራን ለመሥራት እምነትን ሰጥቶናል። ስለዚህም እንዲሠራ በጸሎት እንጠይቀዋለን። ፍቃዱ እስከሚሟላ እግዚአብሔር ይሠራል። በርግዋ ሥጋ ምችቱ ይጠፋል። ምክንያቱም ስሥጋ የምኞቱን ያደርግ ዘንድ አንድም መሰረት አይሰጠውም። ለራሱ ሳይሆን ለጌታው የሚኖር አማኝ በደስታ የተሞላ ነው። የእግዚአብሔርን ታላቅ ፍቃድ በመመላት የሞቱ መጠቀሚያዎች እንሁን!

እምላካችን ምን ያህል አዋቂ እንደሆነ አያችሁ? ምናልባት እምነት እኛ ያለን እና ከእኛ የሚነሳ ቢሆን በእምነታችን ላይ እንሠለጥን ነበር። ስለዚህ የሆነ ነገር ስንፈልግ የሚያስፈልገን ማመን ብቻ ነው። ከዚያም እግዚአብሔር ለእኛ ምኞት ባረዶ ይሆናል ማለት ነው። ይህ ግን በፍጹም አይሆንም፤ እምነት ከእግዚአብሔር የሚሰጥ ነው። እግዚአብሔር እምነትን ለኛ

ከመስጠቱ በፊት ለማመን አንችልም። ብዙ ክርስቲያኖች ከኛ መካከል በቀላሉ ወደ እረፍት መግባት የማንችለው እምነትን መፈብረክ ስለማንችል ነው። ድንገት ግን እግዚአብሔር እምነትን ይሰጠናል (እንዳንድ ጊዜ በእንድና በዑለት የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች ሊሆን ይችላል። አንዳንድ ጊዜ ደግሞ ከጸሐይን በኋላ ይሆናል)። ያን ጊዜ ልባችን በቅፅበት ይረጋጋል። እኛም ወደረፍታችን እንገባለን። ይህ ደግሞ የሆነ ሞትና የተሰጠን ዐይነት ነው። እንደዚህ ዐይነት እምነት ያለምንም ትግል፣ ጭንቀትና ልምምድ ወደ ሕይወታችን የሚመጣ ነው። እግዚአብሔር እምነትን እንደሰጠ፣ አማኝ የእምነትን ሥራ ይገልጣል። ያም ያለምንም ሐሳብ በዕረፍት ተዘልሎ መኖር ነው። በሰው የተፈባረከ የቱም ነገር እምነት ስላይደለ ወደ እረፍት አይወስደንም።

እዚህ ጋ አንድን ነገር በግልጽ ማስጠንቀቅ እፈልጋለሁ። ያም እስከ አሁን ያየነው ነገር እኛ ምንም ሌላ ነገራት የለብንም ተብሎ መወሰድ እንደሌለበት ነው። ስለዚህም እምነትን መጠበቅ አስብን። እምነትን በዑለት እንከፍለዋለን። ልዩ እምነት እና እምነት ብለን። ይህ ልዩ እምነት ከእግዚአብሔር የሚሰጥ ነው። ይህም እግዚአብሔር ያቀደውን ነገር ለመፈፀም እንድንችል እንድናምን ያስችለናል። ይህ እምነት ሁል ጊዜ የሚፈጠር አይደለም። እምነት ደግሞ የቱም በሳል አማኝ ለእግዚአብሔር ያለው ልብ ነው። ይህ ከተወሰነ ነገር ጋር የሚገናኝ አይደለም። ይህ ምንም ይሁን ምን እግዚአብሔር የሚሠራው ትክክል ነው የሚል አመለካከት ነው። መውደቅም ይሁን መነሳት ብቻ የእግዚአብሔር ፍቃድ ይሁን። ልዩ እምነት ግን አንዳንድ ጊዜ የሚፈጠር ነው። ዑሉ ነገር ላይ እምነት ሊኖረን ይገባል። እግዚአብሔርን ማመናችን ምንም ስህተት የለውም። እግዚአብሔር ለእኛ እንደሚያስብ እና እርሱ ያየልን መልካም መሆኑን መቀበላችን እሰየው የሚያሰኝ ነው። ምንም

ይሁን ይህንን የሁል ጊዜ እምነት ልንይዝ ይገባል። ይህ ደግሞ በሰኬትም ሆነ በውድቀት ጊዜ ሁሉ እውነት ነው። ዐዲስ ነገር እንኳ በፈጠር ይህ እምነት ሊጠፋብን አይገባም።

ለማንኛውም የቱም ዐይነት እምነት ይሁን በተግባር መገለጥ አለበት። ይህ ማለት እምነት አማኝ ከራሱ ድካምና ቅልጥፍና ነጻ ወጥቶ ወደ እረፍት ሊያደርሰው ይገባል ማለት ነው።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- እያንዳንዱ መንፈሳዊ በረከት እና የገባንበት ዐዲስ ሁኔታ ሁሉ የሚገኘው በእምነት ነው።
- ክንጢአተኛውም ሆነ ከጸድቁ የሚወጣውን ክፉ ሥራ እግዚአብሔር ይጠየቃል።
- በእግዚአብሔር ፍቃድና በእግዚአብሔር ጉልበት ያልተሠራ የቱም ነገር ክፉ ነው።
- እምነት ሁለት መሠረታዊ ነገሮችን ይኸውም የሰውን መልካም ሥራ መካድ እና እግዚአብሔር እንዲሠራ መጠበቅን ይይዛል።
- የእምነት ታላቅነት የሚታየው እግዚአብሔር ከመሥራቱ ይልቅ አማኝ ከራሱ ምንም ነገር እንደሌለ ሲያሳይ ነው።
- በልባችንና በሰውነታችን እረፍት ከሌለን እስካሁን እየተጠራጠርን ነው።
- አንድ ሰው በራሱ መተማመንን ለማቆም የእምነት ሥራ መገለጥ አለበት።
- እምነት ከእግዚአብሔር የምንቀበለው ነው፤ እኛም የምንቀበለውን እምነት መጠበቅ አለብን።
- እግዚአብሔር እምነት የሰጠን ከምኞታችን ሊያጠግበን አይደለም።
- እግዚአብሔርን በማመን የፍቃዱን ለመሙላት እግዚአብሔር እኛን እንደ አሸንፋ ሊጠቀምብን ይወዳል፤ ይህ እንዲሆን እኛ መሞት ይጠበቅብናል።

ለመንፈሳዊ ሕይወት የሚያስፈልጉ ቅድመ ሁኔታዎች

“የነዚያት ግህበር ወገን ከሆነ የአንደኛው ሚስት፡ አገልጋይህ ባሉ ሞቷል፤ እርሱ እግዚአብሔርን የሚፈራ ሰው እንደነበር አንተ ታውቃለህ፤ አሁን ግን ባለዕዳ ልጆቼን ባሪያ አድርጎ ሲወስዳቸው መጥቷል፤ ስትል ወደ ኤልሳዕ ሮሽሽት፤ ኤልሳዕም ፡ታዲያ ከእኔ ምን ትፈልገዋለሽ? በቤትሽ ምን እንዳለ ንገሪኝ፤ አላት፤ እርሷም ፡አገልጋይህ ጥቂት ዘይት በቀር በቤቷ ምንም ነገር የላትም፤ አለችው። ኤልሳዕም እንዲህ አላት ፡አንግዲህ ሄጄና ከጎረቤቶቼሽ ሁሉ ጥቂት ሳይሆን ብዙ ማድጋ ተዋሽ፤ ገብተሽም መዘጋያውን ባንጂ እና በልጆቼሽ ላይ የኋሊት ዝጊው፤ ዘይቱንም በማድጋሽ ሁላ ጨምረው፤ አንዱ ማድጋ ሲሞላ በአንድ በኩል አትራው። ስለዚህም ትታው ሄዳ መዘጋያውን በእርሷ እና በልጆቿ ላይ የኋሊት ዘጋችው። ማድጋዎቹም እየቀረቡላት እርሷም ትሞላው ጀመር። ማድጋዎቹ በአንድ በኩል ከሞሉ በኋላ ልጄን ሌላ ማድጋ አምሳ አለችው። እርሱም ፡ምንም የቀረ ማድጋ የለም፤ ሲል መለሰላት። ከዚያም ዘይቱ መውረዱን አቆመ።”

(2 ነገሱት 4 ÷ 1-6)

“ጽድቅን የሚራቡ እና የሚጠሙ ብፁዓን ናቸው፤ ይጠግባሉና።”(ማቴ 5 ÷ 6)

“የተራቡትን በበጎ ነገር አጥግቦአቸዋል፤ ሀብታሞችን ግን ባዶአቸውን ሰዶአቸዋል።” (ሉቃ 1 ÷ 53)

ያለማደግ ምክንያት

እማኞች የማያድጉበትና የውድቀታቸው ምክንያቶች (1) ራስን አለማወቅ (2) የእግዚአብሔርን ባለጠግነት አለመረዳት ናቸው። አንድ ያልታወቀ ክርስቲያን በኬውሰኪ ሰምምነት የእማኞች ሽንፈት እነዚህ ሁለቱ መሆናቸውን ተናግሯል።

የአድገት ብቸኛው መንገድ

ለማደግ ወይም የእግዚአብሔርን ባለጠግነት በማወቅ ለመባረክ ብቸኛው መንገድ ራስን ባዶ ማድረግ ነው። ሁል ጊዜ

ራሳችንን ባዶ ማድረግ አለብን። ያን ጊዜ ነፍሳችንን ከመልካምነቱ ያጠግባል። እግዚአብሔር መንፈሳዊ ፀጋን ያዘጋጀው ስተራቡ ብቻ ነው።

መንፈስ ቅዱስ በእኛ ሥራ ለመጀመር የመጀመሪያ ተግባሩ በውስጣችን ረሃብን መክተት ነው። ያን ጊዜ እርካታ የሚባል ነገር አይታይብንም። መንፈስ ቅዱስ እኛን ከመሙላቱ በፊት ባዶ ያደርገናል። እግዚአብሔር ባዶ ሲያደርገን ሊሞላብን ነው ማለት ነው። ባዶ መሆን የእግዚአብሔር መንገድ መጀመሪያ ነው። ሙሉ መሆን ፍጻሜው ነው። እግዚአብሔር እኛን ለማስጨረስ በሕይወታችን አስቸጋሪ ሁኔታዎች እንድናልፍ ያደርገናል። እነዚህ ሁሉ አስቸጋሪ ሁኔታዎች በመንፈስ ቅዱስ የተዘጋጁ ናቸው። ዐላማቸውም እኛን ፍርሃት ውስጥ መክተት ነው። የኢያሪኮ ድል ትንሿን የጋይን ከተማ ለመግጠም አይጠቅምም። የትናንቱ ትልቅ ድል የዛሬን ትንሽ ተጋድሎ ለማሸነፍ አይረዳም። ያለፈው ዘመን ልምምዳችን የዛሬን ፍላጎት ለመሙላት ምንም አይጠቅምም። እግዚአብሔር የትናንትን መና እንድንበላ ፈጽሞ አይፈልግም።

ችግሮች ሰላሌን እግዚአብሔር ይመስገን! በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት እግዚአብሔር ችግሮችን ሲያመጣ፣ የዛሬውን ችግር በትናንት ድል እንድንሞክረው ዕድል ይሰጠናል። ውጤቱም ሽንፈት ይሆናል። ከዚህ ሽንፈት ፍላጎት ይመነጫል፤ ዐዲስ ጥማት! እምነት መቼም የትናንቱን አይደግምም። የእምነትን ሥራ ከትናንትና ተነስተን ማምጣት አንችልም። የሌሎችን ሰዎች እምነትም መኮረጅ አይቻልም። በሰባት እንጀራና በጥቂት ዓሳ አራት ሺህ ሰዎችን መግቦ ሰባት መሶብ ሙሉ ቁርስራሾችን ካነሱ በኋላ ደቀ መዛሙርቱ የተሻለ እውቀት ሲኖራቸው በተገባ ነበር። ምንም ባይኖር እንኳ፣ ኢየሱስ ሲመግባቸው ይቻለው ነበር። ነገር ግን በቀጣዩ ጊዜ እርስ በእርሳቸው “ምግብ የለንም” ተባባሉ (ማር 8 ÷ 10)።

ምክንያቱም ጌታን በደንብ ስላላወቁት ነው። እግዚአብሔር እርሱን በጥልቀት እንድናውቀው እንዲሁም ራሳችንን በጥልቀት እንድናውቅ አካባቢያችንን ይጠቀምበታል። እግዚአብሔር እንድናውቅ ይፈቅዳል። ይህም የማንጠቅምና ባዶ መሆናችንን እንድንረዳ ያግዛናል። እኔና እናንተ በመስቀል ላይ ተስቅለን መሞታችን የግድ ነው።

ወደ ሙሉ የሚወስደው መንገድ በ2 ነገስት 4 ÷ 1-6 ተገልጿል፤ መበለቷ በባሏ ድህነት ምክንያት ደሃ ነበረች። የነበራት ጥቂት ዘይት ብቻ ነው። ነገር ግን ይህች ጥቂት ዘይት ዕዳዋን ሁሉ ለመክፈል በቂ ነበረች። ያጣችው ባዶ እንስራ ብቻ ነው። ስለዚህም ኤልሳዕ ባዶ እንስራዎችን እንድትበደር ጠየቃት። በእኛም ሁኔታ ከአዳም የተነሳ ጎስቋሎች ሆነናል። ነገር ግን እግዚአብሔር ይመስገን መንፈስ ቅዱስ አለን። ያጣነው ለመንፈስ ቅዱስ የሚሆን ባዶ ክፍል ነው። ይህንን እንወቅ፤ ራሳችንን ሙሉ ማድረግ አንችልም። መንፈስ ቅዱስ የሚሞላው ባዶውን ነው። በመንፈስ ለማደግ ሁል ጊዜ ባዶ መሆን መቻል አለብን። ያን ጊዜ ሙሉ እንሆናለን። አንድ ጊዜ ባዶ ሆነን ለዘላለም እንሞላለን ማለት አይደለም። በፍፁም እየደጋገምን ባዶ እየሆንን እንሞላለን።

ሶስት ነገሮች የዘይቱን ሙሉ በተመለከተ ተገጸውልናል። እነዚህ ነገሮች በመንፈሳዊ እውነት እንድናድግ እና ሙሉ እንድንሆን ሶስት መስረታዊ መርሆዎችን ያሳዩናል።

1. ባዶ እንስራ እናዘጋጅ።
2. በሩን መዝጋት። ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ሚስጥር ይኑራችሁ። ያም በአደባባይ አይሁን፤ ሥጋን አውጡና ከመንፈስ ቅዱስ ጋር በራችሁን ዝጉ። ምንም ዐይነት ችግር ሲገጥመን ከመንፈስ ቅዱስ ጋር በጋራ መጨረስ

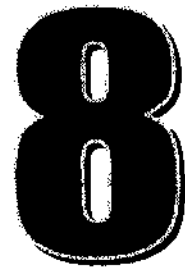
አስብን፡፡ ይህ በሕይወታችን ያለውን ችግር ሁሉ ይፈታል፡፡

3. ባዶ እንስራ ከሌለ ዘይቱ ይቋረጣል፡፡ ሙላቱ የተቋረጠው ባዶ እንስራ ሲጠፋ ነው፡፡ ባዶነታችን ልክ የሌለው ከሆነ ሙላቱ የተትረፈረፈ ይሆናል፡፡ ኢየሱ በራሱ የረካ ስለነበረ መጨረሻው ባዶ መሆን ነው፡፡ ሁል ጊዜ ባዶ መሆን አለብን፡፡ ያን ጊዜ ዘወትር ሙሉ እንሆናለን፡፡ ባዶ የመሆን ኅላፊነት አስብን፡፡ መንፈስ ቅዱስ ዳግም እኛን ሙሉ በማድረግ ኅላፊነቱን ይወጣል፡፡

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- አማኞች የማደጋቸውም ሆነ የውድቀታቸው ምክንያቶች ራሱን አለማወቅ እና የእግዚአብሔርን ባለጠግነት መረዳት/አለመረዳት ናቸው፡፡
- ለማደግ ወይም የእግዚአብሔርን ባለጠግነት በማወቅ ለመባረክ ብቸኛው መንገድ ራሱን ባዶ ማድረግ ነው፡፡
- መንፈስ ቅዱስ እኛን ከመሙላቱ በፊት ባዶ ያደርገናል፡፡
- የኢያሪኮ ድል ትንሿን የጋይን ከተማ ለመግጠም እንደ አልጠቀመ ሁላ የትናንቱ ትልቅ ድል የዛሬን ትንሽ ተጋድሎ ለማሸነፍ አይረዳም፡፡
- የሌሎችን ሰዎች እምነት መኮረጅ አይቻልም፡፡

የክርስቶስ ኢየሱስ ዝቅ ማለት

ራሱን ዝቅ የሚያደርገው ከፍ ያለው ብቻ ነው፡፡ የኢየሱስን ሕይወት ስንመለከት ራሱን ከሁሉ እንዴት ዝቅ እንዳደረገ እንገነዘባለን፡፡ አራቱንም ወንጌላት ስናነብ ራሱን ዝቅ ያደረገ ታሪክ ሲተረክ እናገኛለን፡፡ ይህ ደግሞ ክርስቶስን እያደነቅን የምናመልክበት መሠረታዊ ምክንያትን ይይዛል፡፡ ራሱን ዝቅ ማድረጉ ብዙ ነገሮችን ያሳያል፡፡ ከሁሉ በላይ ግን ዝቅ ብሎ ከፍጡር ጋር መሥራቱ አስገራሚ ነው፡፡ በእውነት የፈጠራቸውን መጠቀሙ ያስደንቃል፡፡

የሌለውን እንዳለ አድርጎ መጥራት የሚችል የሁሉ አስገኚ ነው (ሮሜ 4÷17)፡፡ ቃልን ሲናገር ሁሉ ይሆናል፡፡ እርሱ ረዳትም ሆነ ጥሬ ዕቃ አያስፈልገውም፡፡ የእርሱ ኃይልና ሥልጣን ሁሉን ለማድረግ ከበቂ በላይ ነው፡፡ ፈጣሪ ረዳትም ሆነ ጥሬ ዕቃ፡ ሥራን ለመሥራት አያስፈልገውም፡፡

ቢሆንም ኢየሱስ በምድር የሠራው ሥራ እንዴት አስደናቂ ነው! ስባት እንጀራና ጥቂት ዓሳዎችን ደቀ መዛሙርቱ አራት ሺህ ሰዎችን ለመመገብ እንዲስጡት ጠየቀ፡፡ በዚህች ጥቂት ነገር ይህን ሁሉ መመገብ ከቻለ በርግጥ ሁሉን ለመመገብ ዓሳና ዳቦውንም መፍጠር ይችላል፡፡ ይህ የመፍጠር ሥራ ደግሞ እንደተጠቀመበት መንገድ ተርፋፋ አይሆንም ነበር፡፡ እርሱ ተአምራትን ማድረግ ይችላል፡፡ ይህ ሁሉን ሀይነት ተአምራትን ይጨምራል፡፡ የሌለውን እንዳለ መጥራትም ይሁን ነገሮችን ማብዛት ለራሱ ቀላል ነው፡፡ ነገር ግን ራሱን ዝቅ አድርጎ ከደቀ መዛሙርቱ ጋር ተግባርና ክብርን ተካፈለ፡፡

ፍቅር ራሱ መሥራት የሚችለውን ነገር ለሌሎች ያሠራል፡፡ የሌሎችን እርዳታ የማይጠይቅ መሆን አልፈለገም፡፡ ሁሉን ነገር

ብቻውን መሥራት አልፈለገም፡፡ የእርሱ የሆኑት አብረውት ሲሠሩ ማየት ያስደስተዋል፡፡ እርሱ በሠራው ነገር ለዎች ሲካፈሉ ማየት ደስታው ነው፡፡ የተፈጠሩትን ወደ ፈጣሪ ሥራ ማምጣት ያስደስተዋል፡፡ እርሱ እንዴት እንደሚጠቀምባቸው ሲያውቁ ደስ ይለዋል፡፡ እንዲሁም ሕይወታቸውን ባስገዛለት ክብሩን ይገልጥባቸዋል፡፡ እርሱ እንዴት ክቡርና እንዴት ትሁት ነው? እርሱ ሁል ጊዜ በእርሱና በህዝቡ መካከል ያለውን አንድነት ያደንቃል፡፡

ወደ ኢየሩሳሌም ሊገባ ሲል ያለውን የመፍጠር ብቃት ተጠቅሞ ዘፍጥረት 1 ላይ ብዙ ህያዋን ፍጥረትን በፈጠረበት መንገድ ለራሱ ውርንጭላ ማዘጋጀት ይችላል ነበር፡፡ እርሱ ምድርን ዘርግቷል፤ ነገር ግን ደቀ መዛሙርቱን የታሠረች አህያ እንዲያመጡለት “ለጌታ ታስፈልገዋለች” ብሎ ያዛቸዋል (ማቴ 21 ÷ 3)፡፡ በእውነት የተፈጥሮ ጌታ እጥረትና ፍላጎት ይኖርበታል የሚለው ቃል ይታመናል? ነገር ግን ራሱ ተናግሯል፡፡ በእርግጥ ከመናገሩ በፊት የታሠረች አህያ እንዳለች ያውቃል፡፡ በውርንጭላዋ ላይ ከዚህ በፊት ማንም እንዳልተቀመጠባትም ያውቃል፤ ፈተው ሲያመጧት ባለቤቷ የሚጠይቀውንም ጥያቄ ያውቃል፡፡ የመለሰለት ጌታ በነገራቸው መንገድ ከሆነ ባለቤቷ እንደሚፈቅድላቸውም ያውቃል፡፡ ይህ ሁሉ ተአምራዊ ነበር፡፡ ጌታ ኢየሱስ በራሱ ውርንጭላ ከመፍጠር ይልቅ ደቀ መዛሙርቱን ባሳተፈ ሁኔታ መጠቀሙን መረጠ፡፡ ይህ ራሱን ዝቅ ማድረግ ነው፡፡

በአንድ ቃል ውርንጭላ መፍጠር ይችላል፡፡ ይህ ውርንጭላ ደግሞ ከሌሎች በምድር ካሉ ውርንጭላዎች በመቶ እጅ ይሻላል፡፡ ነገር ግን የሰውን እርዳታ መጠየቅ መረጠ፡፡

በብዙ አክብሮት እንዲህ ልበል፡ “ክቡር ሆኖ ሳለ በምድር በነበረበት ጊዜ የሰውን አስተዋፅኦ ጠየቀ”፤ ሰውን የእርሱ አጋር

ማድረግ ፈለገ፡፡ ከሚያከብሩትና ከሚወዱት እጅ ምንም ይሁን ምን እርዳታን መቀበል መረጠ፡፡ የማንንም እርዳታ ሳይጠይቅ ብቻውን መቀጠል ይችላል፡፡ ነገር ግን ይህንን መንገድ አልወደደም፤ ራሱን አዋርዶ ከሰዎች እርዳታን መቀበል ትልቅ እርካታን ሰጠው፡፡ ዛሬም ሰው ከራሱ ድርሻ በመሰጠት ከፍ ሲያደርገው ደስታን ይቀበላል፡፡

“ለጌታ ታስፈልገዋለች” (ጌታ የአህያ እጥረት አለበት፤ ሉቃ 19 ÷ 31)፡፡ ይህ ማለት የእርሱ ፍላጎት ባለቤቱ ባይሰማም አይሟላም ማለት ይሆን? እርሱ ይፈልጋል፡፡ ሰው ይህንን ፍላጎቱን እንዲያሟላለት ይሻል፡፡ ተአምር በመሥራት ፍላጎቱን ከማሟላት ይልቅ ከሰው እጅ እርዳታን በመጠየቅ የሚፈልገውን ማግኘት መርጧል፡፡

ህዝቡ ፈቅዶ ካቀረበ ውርንጭላቸውን ወደ ኢየሩሳሌም ለመግባት ይጠቀምበታል፡፡ እንዲሁም ከህዝቡ ሆላዕናን ይቀበላል፡፡ እማኙ ሰነፍና ገብጋባ ከሆነ መለኮታዊ ሥራን ለመሥራት የራሱን ንጉሥ ይጠቀማል፡፡ የልቡን መሻት ማንም የሚያቆመው የለም፡፡ እርሱ ይህንን መንገድ መርጧል፤ ይህንን መንገድ እንደወደደ እናውቃለን፡፡ ማንም ጌታን የሚወድ ያለበትን ንግፈነት እዚህ ያገኛል፡፡

ይህንን በማድረግ በአንድ በኩል ራሱን ዝቅ ሲያደርግ በሌላ በኩል ደግሞ ከፍ ያደረገው አለ፡፡ ለዚህ ሹመት መብቃታችን ያስደንቅናል፡፡ ፍጡራኑ ለፈጠራቸው ፍላጎት መመላለሳት ሲችሉ፤ ይህ ከፍ ከፍ ማለት ካልሆነ ምን ሲሆን ይችላል? ይህንን ልብ እያልን ለመስዋትነት ሰንጓዝ ማጉረምረማችን በእግዚአብሔር እንደሚደመጥ ልብ እንበል፡፡

እኔ ለጌታ ክቡር ነኝ ብለን ማሰባችን እንዴት ታላቅ ሰህተት ነው፡፡ ያን ጊዜ በፊቱ ጥቅም አልባ እንሆናለን፡፡ ራሳችንን ሰናቀርብና ምንም እንዳልሆንን ሰናሰብ ይጠቀምብናል፡፡

እውነታው እግዚአብሔር ሰጠታችንን ይፈልጋል፤ በርሱም ይጠቀማል። በእርግጥ ከፍ ከፍ አድርጎ ያከብረናል። እግዚአብሔር ከምንጠብቀው አልፏል። ጌታ በሰማይ ያሉት መላእክት፤ በተራሮች ላይ ያሉ ብርና ወርቅ በሙሉ የእርሱ ነው። እግዚአብሔር እርሱ ችግር አለበት? በፍጹም። ነገር ግን የትሁትና የገር ሰው ሰጠታ ያሳፈልገዋል። በእውነት ከእኛ እርዳታ ከጠየቀ እርሱ ዝቅ ብሏል። አለበለዚያ በነዚህ ሰጠታዎቻችን ጌታ ራሳችንን ያከብረናል። ባለን ታማኝነት መሠረት የራሱን ፍላጎት ለማሟላት ተጠብቀናል፤ ስለዚህ እርሱን ለመርዳት እንፍጠን። ይህ እርግጥ እጅግ አስደናቂ ነው። በእውነት እግዚአብሔር የኛን ኅይልና ንብረት ለመጠቀም መፍቀዱ ያስደንቀናል። አንድ ንጉሥ ከኔ ቢጤ ምንም ለመቀበል መፍቀዱ ግሩም ነው። ንጉሡ ከእኔ ቢጤ ከመቀበል ውጭ ሌላ መንገድ የለውም? ወይስ ንጉሡ በሐሳቡ ሌላ ዐላማ ነበረው? የኔ ቢጤው ንጉሡን መርዳቱ እድል ነው። እንዴት ይሆን የሚሰማው? ክብር ወይስ ልዩ ችሎታ እንዳለው? ለእኛ ግን ለንጉሣችን ሰጠታ ማቅረብ ያሳስብነው እድል ነው።

ሁሉም አማኝ የማይገባው ነገር ቢኖር፤ እኛ ለእግዚአብሔር አንዳች ነገር ለማቅረብ ትልቅ እድል እንዳገኘን ወይንም ለእግዚአብሔር መስዋዕት ማቅረብ ትልቁና ልዩ እድላችን መሆኑን ነው። በእውነት ከተቀበለን፤ ትልቅ ኩራት ሊሰማን ይገባል። ከዚህ ይልቅ ግን ለከበረው ለራሱ ራሳችንን ለማቅረብ መፍቀዳችን ነው። አንዳንድ ጊዜ ከልባችን ድንዛዜ የተነሳ እንደዚህ ዐይነት ሰጠታ በማቅረባችን ልንደሰት ሊገባን በመከራችን እንከራለን። ለጌታ ዋጋ ለመክፈል ብቁና አሰፈላጊ የሆንን ይመስለናል! ወይኔ! እርሱ ምን ያህል እንዳከበረን አልገባንም። ጌታ በኛ ለመገልገል መምጣቱ ትልቅ አጋጣሚና እድል መሆኑን ተረድተነው ይሆን? ከዚህ በላይ በራሳችን ልንደገፍ አይገባንም። ለእግዚአብሔር ምን ዐይነት ሰጠታ ይገባው ይሆን? ወርቅና ብር ሁሉ እርሱን የማይመጥን አገምንት

ሰጠታ ነው። የኛ ትንሽ ሰጠታን መቀበሉ ትልቅ ክብራችን ነው።

የመርዶኪዎስ ቃል ከዚህ ጋር ይገጥማል፡ “በዚህ ጊዜ አንቺ ዝም ብትይ ለአይሁድ እርዳታና ትድግና ከሌላ ሰፍራ ይመጣላችኋል” ይላታል። አስቴርን “ደግሞስ አንቺ ንግሥት ለመሆን የበቃሽው ለዚህ ጊዜ እንደሆን ማን ያውቃል?” (አስቴር 4÷14) የእግዚአብሔር ሕዝብ ዛሬ በብዙ ችግር ውስጥ አለ። ይህ ችግር በቀረፍለት ይመኛል። ነገር ግን ችግሮቹን ለመወጣት በራሱ ተአምር ማድረግ አይችልም፤ ሊጠቀምባችሁ ይፈልጋል! ትፈቅዱለታላችሁ?

መላዕክቱን ችግሮችን ይፈቱ ዘንድ መላኩ ለጌታ ክባድ አይደለም። በዓለም ያሉትን ኅጢአተኞች ለማንቃት ብዙ ተአምራትና ድንቆችን መሥራት ለእርሱ ኢምንት ነው። እንዲሁም ከሰማይ መናን በማዝኑብ ክርሱ የሚፈልጉትን ማጥገብ ዛሬም ይችላል። ይህ ከሆነ ግን ክብርና በእግዚአብሔር ሥራ ውስጥ ያለንን ድርሻ አናጣለን። አርነት ለማውጣት በእርግጥ ተአምራትን ይሠራል። ነገር ግን በእኔና በእናንተ መሥራት ይወዳል። እርሱ ብቻውን ለመሥራት ፍላጎት የለውም። እርሱ ዝቅ ብሎ እኛን ከፍ ለማድረግ ያለውን ሐሳብ ልብ በሉ።

በሥራው ሁሉ እኛን ባለ ድርሻ ለማድረግ ወዷል። በትህትና “ፍላጎት አለኝ” ብለዋል። በሥራው ውስጥ በመተባበር ክብሩን ልንካፈል ዛሬም በሩ ክፍት ነው። ይህ ከሆነ ጉዳዩ ለምን ራሳችንን ለጌታ አናቀርብም? ለምን ንብረታችሁን ለጌታ አትሰጡም! በጊዜ የመጣላችሁን እድል ካልተጠቀማችሁ ዋንኛ ሞኞች ናችሁ!

ለማጠቃለል፡ እግዚአብሔር ሰዎችን ለማዳን በሚሠራው ሥራ ለዎች ከእርሱ ጋር እንዲሠሩ ይፈልጋል። እናንተ ምላሽ ካልሰጣችሁት በእናንተ ቦታ ሌሎችን ያሰነሳል። አማኞች ለማሳደግ አሁንም ሰው ይፈልጋል። ወደኋላ ከተመለሳችሁ

በናንተ ምትክ ሌሎችን ያሰነሳል። እግዚአብሔር ለራሱ ሥራ እንድታቀርቡ ገንዘብ ሰጥቷችሁ ይሆናል፤ ይህን ካላደረጋችሁ ሌሎችን ያሰነሳል። የእግዚአብሔር ሐሳብ መሙላት አለበት! የሚቀረውን ማን ነው የሚሠራው የሚለው ብቻ ነው! ቃሉን ማን ይሰበክ? ለእግዚአብሔር ክብር ማን ያምጣ? አልመለሳችሁለትም እንበል፤ እግዚአብሔር ተስፋ ቢሰ የሆነ ይመለሳችኋል? ሌሎች ለዎችን ያሰነሳል። “ለአይሁድ መዳን ከሌላ ሥፍራ እንደሚሆንለት ሁሉም ይወቅ”። ስለዚህ “ቶሎ አመጣለሁ፤ ማንም አክሊልህን እንዳይወሰድብህ ያለህን አጥብቀህ ያዝ።” (ራእይ 3 ÷ 11)

እግዚአብሔር አንድነታችንን ከመቼውም ጊዜ ይልቅ ይሻዋል። ይህ ለአማኞች የተለየ ክብር ለመስጠት መፈለጉን ያሳያል። በእርግጥ እስከ አሁን ዝቅ ለማለት ፈቃደኛ ነው። ጥያቄው እውነት አማኞች በምሥጋናና በትህትና ይህንን ፍላጎት ለመሙላት ፈቅደዋል? የሚል ነው። እርሱ በፀጋው ታላቅ ነው። ስለዚህ ዝም ብለው እንደማይረባ ክብር ሊይዙት ይገባ ይሆን?

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- ራሱን ዝቅ የሚያደርገው ከፍ ያለ ብቻ ነው።
- ክርስቶስን እያደነቅን የምናመልክበት መሠረታዊ ምክንያቶች መካከል ዋነኛው ራሱን ዝቅ ማድረጉ ነው።
- ፍቅር ራሱ መሥራት የሚችለውን ነገር ለሌሎች ያስራል፤ ክርስቶስም የሌሎችን እርዳታ የማይጠይቅ መሆን አልፈለገም።
- ለመስዋትነት ስንጓዝ ማጉረምረማችን በእግዚአብሔር ይደመጣል።
- እኔ ለጌታ ክቡር ነኝ ብለን ማሰባችን ታላቅ ስህተት ነው፤ ይልቁንስ ራሳችንን ሰናቀርብና ምንም እንዳልሆንን ስናስብ ይጠቀምብናል።
- ለጌታ ዋጋ ለመክፈል ብቁና አስፈላጊ የሆንን ይመስለናል! ወይኔ! እርሱ ምን ያህል እንዳከበረን አልገባንም።

9

የክርስቶስ እርዳታ

ግዚህ በኋላ እግዚአብሔር አምላክ፡ ሰው ብቻውን መሆኑ መልካም አይደለምና የሚሰማማውን ረዳት አበጅታለሁ፡ አለ፡፡ እግዚአብሔር አምላክ የዱር አራዊትና የሰማይ ወፎችን ከምድር ሠርቶ ነበር፡ ለእያንዳንዳቸውም ምን ስም እንደሚያወጣላቸው ለማየት ወደ አዳም አመጣቸው፡ አዳም ሕይወት ላላቸው ፍጡራን ሁሉ ያወጣላቸው ስም መጠሪያቸው ሆነ፡፡ ስለዚህ አዳም ለከብቶች፡ ለሰማይ ወፎች፡ ለዱር አራዊት ሁሉ ስም አወጣላቸው፡፡ ይሁን እንጂ ለአዳም ተሰማሚ ረዳት አልተገኘለትም ነበር፡፡ እግዚአብሔር አምላክ በአዳም ላይ ከባድ እንቅልፍ ማለበት፡ አንቀላፍቶም ሳለ ከጎት አንዲት አጥንት ወስዶ ስፍራውን በሥጋ ሞላው፡፡ እግዚአብሔር አምላክ ከአዳም የወሰዱትን አጥንት ሴት እድርን ሠራት፡ ወደ አዳምም አመጣት፡፡ አዳምም እንዲህ አለ፡ እነሆ ይህች አጥንት ከአጥንቱ ሥጋም ከሥጋዬ ናት፡፡ ከወንድ ተገኝታለችና ሴት ትባላል፡፡ (ዘፍ 2 ÷ 18-23)

በዚህ የመጽሐፍ ቅዱስ ምንባብ ላይ ሁለት ዐይነት አምሳሎችን እናገኛለን፡፡ የመጀመሪያው አዳም በክርስቶስ የተመሰሰበት ሲሆን ሁለተኛ ደግሞ ሔዋን በቤተ ክርስቲያን ምሳሌ የተመሰሰበት ነው (ኤፌ 5 ÷ 31-32)፡፡ ኤፌ 3 ÷ 25-29 በክርስቶስና በአማኝ መካከል ስላለው ህብረት ያወራል፡፡ ዘፍጥረት 2 ÷ 18-23 ደግሞ በእግዚአብሔር እና በአማኝ መካከል ስላለው ግንኙነት ይናገራል፡፡

ዘፍጥረት 2 ላይ ካለው ክፍል ስንነሳ የሰው ሐሳብ ከእግዚአብሔር ምን ያህል የተለየ እንደሆነ እናያለን፡፡ ሰው ሳይሆን እግዚአብሔር ወደ ነው "ሰው ብቻውን ይሆን ዘንድ መልካም አይደለም ያለው"፡፡

ያም መጽሐፍ ቅዱስ የሚያሳው እግዚአብሔር የተናገረውን ነው፡፡ ንጢአተኞች እንደሚድኑ ሰንጠብቅ የንጢአተኛውን ጥቅም እናሳያለን፡፡ የምንናገረው ንስሐ ካልገቡ እንደሚጠፋና እንደሚሰቃዩ ነው፡፡ በክርስቶስ ካመኑ ግን የዘላለም ሕይወት ሲኖራቸው ይችላሉ፡፡ በዘፍ 2 ÷ 18-23 መሠረት ግን

የእግዚአብሔር ትልቁ ፍላጎት ሰው ሳይሆን ክርስቶስ ነበር፡፡ የንጢአተኞች መዳን ለክርስቶስ የተሰጠ ስጦታ ነው፡፡ እ.የሱስ ራሱ በዮሐ17÷6 ላይ የተናገረውን ሰናይ "ስኔ የሰጠኸኝን እነዚህን" ይላል፡፡ እግዚአብሔር ክርስቶስን ሰበዎች ብቻ ሳይሆን ሰዎችንም ለክርስቶስ ሰጥቷል፡፡ እግዚአብሔር ለክርስቶስ የሰጠው ልዩ ስጦታ ንጢአተኞችን ነው፡፡ እግዚአብሔር የክርስቶስን ልብ ለማርካት ይህንን አደረገ፡፡

የአማኞች ብቸኛው ዐላማ በምድር ላይ ሊኖሩ ለክርስቶስ መኖር ነው፡፡ አዳም ለሔዋን አልተሠራም፤ ሔዋን ግን ለአዳም ተፈጥራለች፡፡ አማኞችም ለክርስቶስ ስለተፈጠሩ ክርስቶስን ደስ ማሰኘት ይጠበቅባቸዋል፡፡

መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ሁለት ጋብቻዎች በክርስቶስና በቤተ ክርስቲያን መካከል ያለውን ቀጥተኛ ግንኙነት ለማሳየት እና እግዚአብሔር ቤተክርስቲያንን ለክርስቶስ የሰጠበትን ምሳሌ ለማሳየት ተጠቅሰዋል፡፡ እነዚህ ጋብቻዎች ርብቃን ይስሓቅ ያገባበትና ያዕቆብ ራሔልን የላባ ባሪያ ሆኖ በማገልገል ያገባበት ናቸው፡፡ በመጀመሪያው ይስሓቅ ርብቃን ለማግኘት ያደረገው ነገር አልነበረም፤ ሁሉን የጨረሰለት አባቱ አብርሃም ነው፡፡ በሁለተኛው ላይ ግን ያዕቆብ ራሔልን ያገባት ራሱ ዋጋ ከፍሎ ነው፡፡ ለምሳሌ ርብቃ ለይስሓቅ አልመጠነችም እንበል፡ ይስሓቅ አባቱን የመውቀስ መብት አለው፤ ምክንያቱም የተመረጠችው በአባቱ ስለሆነ፤ ነገር ግን የአብርሃም ምርጫ ትልቅ አርካታን እንዳስገኘ እናውቃለን፡፡

ምንም እንኳ ራሔል ባህርይዋ ንፁህ ባይሆንም እንዲሁም ብዙ ጊዜ ብትቀናም ያዕቆብ በሙሴ ልቡ ስለሚወዳት ተቃውሞ አልነበረውም፡፡ ስለዚህም ለርሷ ሲል ተሰቃይቷል፡፡ የያዕቆብና የራሔል ጋብቻ በክርስቶስና በቤተ ክርስቲያን መካከል ያለውን ግንኙነት ይወክላል፡፡ በእግዚአብሔር እና በቤተ ክርስቲያን መካከል ያለው ግንኙነት ደግሞ አብርሃም ለይስሓቅ

ያዘጋጀሱትን ጋብቻ ይመስላል። ቤተ ክርስቲያን በእግዚአብሔር እጅ ወደ ክርስቶስ መጥታላች። ለመንገር የፈለግነው ይህንን ነው። ርብቃ ለይስሐቅ በአባቱ እንደተዘጋጀች ቤተ ክርስቲያንም ለውድ ልጁ በአብ ተበርክታለች።

በእግዚአብሔር ሐሳብ ክርስቶስ ያለእኛ ሙሴ አይመስልም። ክርስቶስ ብቻውን ይሆን ዘንድ መልካም አይደለም። እኛን የመሳሰሉ ኅጢአተኞችን መስጠቱ ያለእኛ ሙሴ እንዳይሆን ያደርገዋል። ስለዚህም አብ ሲያድነን ከእኛ ተነስቶ አይደለም። የዳንነው የክርስቶስንም ፍላጎት ለማርካት ነው። እግዚአብሔር የቀባው ረክቶ ደስተኛ እና ሙሴ ሆኖ ሲያየው ወደደ፤ ስለዚህም እኛን ለክርስቶስ አቀረበን። የግል በረከትን ለማግባባት ለእንዳልተፈጠርን እስተዋላችሁ!! ነገር ግን ዋናው ዐላማችን የክርስቶስን ልብ ማርካት ነው።

የእግዚአብሔር ሐሳብ እንዳይጨናገፍ ኅላፊነት አስብን፤ ክርስቶስን ማርካት መማር ከቻልን ከእግዚአብሔር ጋር ስታላቁ ዐላማው እየተባበርን ነው።

መጽሐፍ ቅዱስ ላይ ሁለት ቦታ “ደስ ይለዋል” የሚል ሐሳብ እናገኛለን። የመጀመሪያው ክርስቶስ “ከነፍሱ ለቃይ በታላ የሕይወት ብርሃንን ያያል፤ ደስም ይለዋል” (ኢ.ሳ 53 ÷ 11) ሲሆን ሁለተኛው ደግሞ “እኔ ግን በጽድቅ ፊትህን አያስሁ ስነቃም (በትንሣኤ ወቅት) ክብርህን አይቼ እረካለሁ” የሚሉት ናቸው። የእግዚአብሔርን ልብ የምናረካ ያድርገን!!!

ኅጢአተኞችን ማዳን አስብን፤ ምክንያቱም ሕይወት ሕይወትን ያያል። ምክንያቱም እግዚአብሔር ሕይወት ነው። እርሱ ፈጠረን፤ እናም ዋጀን። ስለዚህም እነርሱም የኛ ዐይነት ሕይወት ሊኖራቸው ይችላል። ነገር ግን እንድ ነገር እንርሳ፤ ሁሉ የሆነው በውድ ልጁ በክርስቶስ ነው።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- የኅጢአተኞች መዳን ለክርስቶስ የተሰጠ ስጦታ ነው።
- የአማኝ በምድር ላይ የመኖሩ ብቸኛው ዐላማ ለክርስቶስ መኖር ነው።
- ርብቃ ለይስሐቅ በአባቱ እንደተዘጋጀች ቤተ ክርስቲያንም ለውድ ልጁ በአብ ተበርክታለች።
- ክርስቶስን ማርካት ከቻልን፤ ከእግዚአብሔር ጋር ስታላቁ ዐላማው እየተባበርን ነው።

ተ ፈ ጸ መ!!!

እግዚአብሔር በትክክለኛ ፍርዱ የታወቀ ነው፤ ክፉዎችም

በእጃቸው ስራ ተጠመዱ፡፡ (መዝ. 9:16)

ከዚህ በኋላ ታላቅ ነጭ ዙፋንና በእርሱም ላይ የተቀመጠውን

አየሁ፡፡ ምድርና ሰማይ ከፊቱ ሸሸ፤ ሰፍራም አልተገኘላቸውም፡፡

(ራዕይ 20:11)

ይህ መጽሐፍ በሶስት ክፍሎች የተከፈለ ነው፡፡ የመጀመሪያው፡

ዎችማን ኒ በየካቲት 1942 በሻንጋይ ቻይና በተደረገው የሰባት

ቀናቱ ኮንፈረንስ ላይ "የፍርድ መንፈስ" በሚል ርዕስ ካስተማረው

ትምህርት ከተወሰዱ ማስታወሻዎች የተዘጋጀ ነው፡፡

ሁለተኛው ክፍል፡ ከታወቁት 52 መሰረታዊ የአማኞች ትምህርቶች

መካከል ሶስቱን፤ ዎችማን ኒ በፉሾው ቻይና በኩሊንግ ተራራ

ለሠራተኞች ከሰጠው ሥልጠና የተወሰደ ነው፡፡

ሶስተኛው ክፍል፡ በተለያዩ ጊዜዎችና ቦታዎች ዎችማን ኒ

በፍሬያማው የአገልግሎት ጊዜ ካስተማራቸው ትምህርቶች

የተሰበሰበ ነው፡፡

ሲ.ኤች.ዩ (ዶ/ር)